

**GENERATION Y
SPELAR TEATER**
THOR RUTGERSSON

ISBN: 978-91-978680-0-6

Generation Y spelar teater

en bok om en pjäs om en pjäs om 80-talister
med i-landsproblem som pratar för mycket
– om sådant man aldrig pratar om

Lanvalley och Thor Rutgersson 2010

www.y-generation.se

Förord #2 **Lars Wiberg**

Korrektur **Emelie Bergermark, Martin Holmström och Johan Nyqvist**

Grafisk form **Oskar Schmidt**

Tryck **SG Zetterqvist Tryckeri**

*Detta verk är licensierat under Creative Commons "Erkännande -
Ickekommersiell - Inga bearbetningar 2.5 Sverige licens". Licenstexten finns
tillgänglig på <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/se>*

Med stöd av KulturUngdom

ISBN **978-91-978680-0-6**

Gör en *googlesökning* på "åttioalister" och du får snabbt reda på att Generation Y är lata, egoistiska, elaka och cyniska. Det här är generationen som inte bryr sig om någonting annat än sig själva. Men är det verkligen så?

Thor Rutgersson har skrivit pjäsen "**Elaka och cyniska människor som stundtals förenas i svärmod**", om fyra åttioalister på en resa genom sin egen begreppsvärld. Vi får följa Peter, "J", Sara och "Regissören" när de försöker sätta upp en teaterpjäs om någonting de själva inte riktigt förstår – någonting om samhället, det kollektiva, det individuella och längtan efter ett sammanhang. Det blir till en samling dialoger och monologer om sådant man pratar om varje dag – och sådant man nästan aldrig vågar prata om utan bara tänker på när man ligger ensam i sin säng och inte kan somna.

Generation Y spelar teater innehåller även andra texter och dikter med frågan "Vilka är egentligen Generation Y?" som utgångspunkt.

FÖRORD #1

Av Thor Rutgersson

Generation Y spelar teater

Jag tror inte att det är möjligt att definiera en generation. Det är sällan en bra idé att försöka beskriva en grupp människor med attribut och värden som annars används för att definiera en individ. Men kanske kan man prata om trender och värderingar som – genom att vara starka just när en grupp människor är som mest påverkbara – kan skapa ett visst gemensamt förhållningssätt.

Jag vet inte. Och när jag tittar tillbaka på min barndom och min ungdomstid är det svårt att se starka, entydiga samhällsvindar. Det var IT och framtidstro, men det var också nedskärningar och finanskris. Palme mördades innan jag hann förstå att han symboliserade någonting som jag senare skulle sakna. Våra lärare i grundskolan fick lära sig Windows 3.11 samtidigt som de skulle lära ut det till oss elever. Och sedan blev det utseendefixering och ådstörningar och nakenchocker och stress och panikångest och alla tänkbara former av "jag har gått in i väggen". Vi blev försökskaniner, inte bara för nya läroplaner utan även för det nya, "snabba samhället™".

Jag tänkte skriva att det var en förvirrad tid, men så ser nog alla på sin barndom och ungdomstid. IT-samhället kom i alla fall, och plötsligt fanns allting överallt, samtidigt. Vissa hävdar att Internet, mobiltelefonen och kabel-TV har gjort oss kräsna, men det är en borgerlig myt att ett maxat utbud är lika med maxad frihet och kvalitet. Ibland leder för många valmöjligheter till inga val alls.

Jag har gått igenom gamla hårddiskar, grävt i gamla brev och läst igenom tidningsartiklar från 90-talet och tidigt 00-tal. Ingenstans hittar jag tecken på begynnande egoism eller kaxighet. Snarare verkar åttiotialisten avvaktande, som om vi inte riktigt har valt väg.

Stryk det där med "den cyniska generationen", "den kaxiga generationen" och "den blåsta generationen". Jag tror att åttiotialisterna är "den förvirrade generationen". Ingenting är självklart för oss – vi var barn när samhället digitaliserades och vi var försökskaninerna när skolan skulle göras om. Vi vet att saker och ting förändras. Vi vet att ingenting är säkert eller konstant.

Därför tror jag att Generation Y har spelat teater fram till nu. Vi har legat lågt och hållit oss till förutbestämda roller, utan att egentligen göra någonting som faktiskt definierar oss. Visserligen har vi haft svårt att acceptera den gamla världens hierarkier och "måsten". Vår värld är modifierbar, som ett dataprogram. Individualism är inte detsamma som egoism. Snarare handlar det om att skapa förutsättningar så att alla kan vara med och bidra på bästa sätt. Men vi har ändå legat lågt. Vi har inte valt sida. Det finns inga entydiga politiska strömningar att tala om. Det ser ut som om vi inte bryr oss, som om vi är lata och egoistiska. Men kanske, bara kanske, kommer någonting att ske när åttiotalisterna intar chefspositionerna, när vi blir ordförande i samhällsdebatten.

Kanske kommer vi att skapa plattare, mer demokratiska organisationer. Kanske kommer vi att bygga en samhällsapparat som är bättre på att se den enskildes behov. Kanske kommer våra krav på flexibilitet och transparens vara grunden till ett mer demokratiskt och mänskligt samhälle.

Kanske. Men människor är människor, och egoism är ingenting som vi åttiotalister har upfunnit. Så fort det går att dela kakan i två små bitar – och en jättestor – kommer någon eller några att vilja göra just det. Det spelar ingen roll när man är född.

Pjäsen du strax skall läsa heter "Elaka och cyniska människor som stundtals förenas i svärmod". Boken däremot (med pjäsen inuti), heter "Generation Y spelar teater". Förutom pjäsen innehåller boken ett par ytterligare texter och dikter på temat "Vilka är egentligen Generation Y?". Som sagt, det finns nog inget entydigt svar på den frågan; men det kan finnas flera.

FÖRORD #2

Av Lars Wiberg

Lars Wiberg är författare, filmkonsulent och skrivpedagog. Hans senaste bok, *Lyft ditt skrivande*, är en hyllning till det egna uttrycket och allas rätt att komma till tals.

"Teatern är ett vapen [...] ett befrielsekrig", skriver Paulo Freire, känd som den brasilianska teaterns främsta aktivist, 1979. Med detta menar Freire att teatern inte enbart ska vara någonting publiken i borglig mening betraktar och "gäspar smakomdömen" om, utan någonting som alla kan delta i för att kritisera och lösa problem hos sig själv, i gruppen och i samhället.

Denna vilja till *Do It Yourself*-lösningar finner jag i Thor Rutgerssons samtliga produktioner: Lyssnar inte samhället på dig, gör din grej själv till dess att det börjar lyssna och om det ändå inte lyssnar – programmera ditt eget system och kör det parallellt med det som inte fungerar.

I Thors senaste bok "På Samma gator" – en bok om människor utan hem – tycker jag viljan att lyssna på den andre växer än starkare. Här axlar Rutgersson arbetarförfattarens roll som förmedlare av röster som annars inte kommer till tals.

Det är därför jag med spänning läser "Generation Y spelar teater". Y är en generation jag missade med cirka två år, men som jag hört diverse aggressiva uttal om, främst från borgerliga 40-talister, i meningar som: "De är lata egoister som bara tänker på sig själva!" Självfallet är detta lögn – en slags försvarsmekanism – åttiotalisternas "lathet"

kan nämligen också ses som sund revolt – istället för att böja sig på det sätt många av oss i generation X gjorde, ställer man frågan "varför" och rör sig inte ur fläcken förrän man fått ett godtagbart svar. I det avseendet är generation Y modigare. De vågar ställa frågorna.

Personligen känner jag mig inte främmande hos generation Y. Jag tillhör själv (även om det handlar om västerländska lyxproblem) en bortrationaliserad generation vars högsta önskan efter tio års timanställning är att få trygghetsknarka fastanställningen och allt vad den för med sig av möjlighet till banklån, bostad och semester; möjlighet att hinna förändra och inte bara oroa sig för nästa jobb, nästa arbetslöshet.

Det är lätt att bli bitter när det i Stockholm, Malmö och Göteborg byggs fastigheter av "gated community"-modell, när kraven på utökade fängelseplatser växer; när hemlösheten ute på gatan ökar i rekordfart och när elevmängderna i skolklasserna ökar samtidigt som fattigmansdrogen GHB sprider sig som löpeld bland ungdomarna. Det är i denna massiva "folkhemsdemontering" jag får en känsla av att Rutgerssons pjäs handlar om sökandet efter mening, en tuva att hålla sig fast i, lite mark att börja bygga på, en smula innerlighet att bära innanför jackan när det blåser kallt.

Om Författaren

Thor Rutgersson (född i Göteborg, november 1982) jobbar som nationell projektledare för Arbetarnas Bildningsförbund (ABF). Thor har skrivit ett antal böcker och släppt ett album med egen musik (men han syr fortfarande inte sina egna kläder). Just nu är han aktuell med boken *På samma gator*, om möten med människor utan hem i Stockholm, Malmö och Göteborg. Läs mer om boken på www.samma-gator.se och läs mer om Thors andra projekt på www.thorrutgersson.com.

Ledig

Förensingsångest, Amnestyångest, jobbångest, städångest, framtidsångest, Facebookångest, bloggångest, uppsatsångest, vänskapsångest, bankkontoångest, familjeångest, Göteborgsångest, garderobsångest, köldångest, kattångest, mailångest, nyhetsångest och ännu mera jävla Amnestyångest. Kul dag. Skjut mig.

Ur "Din mamma jobbar inte här, life of a TV Junkie" av Lisa Dahl, publicerat på <http://lifeofatvjunkie.blogspot.com> 10 februari 2009

På Internet kan man lära sig att:

- Generation Y vill inte ta ansvar, skaffa fast jobb eller överhuvudtaget vara lönsamma för samhället.

www.sydsvenskan.se, "Generation Y vägrar bli vuxen", artikel av Åsa Clara Åhlander, publicerad 23 januari 2004

- Generation Y tycker att det är viktigare att något är bra för individen än att något är bra för så många som möjligt.

www.sydsvenskan.se "Generation Y vägrar bli vuxen", artikel av Åsa Clara Åhlander, publicerad 23 januari 2004

- Generation Y är mer välutbildad, medveten och världsvan än tidigare generationer.

www.sydsvenskan.se, "Generation Y vägrar bli vuxen", artikel av Åsa Clara Åhlander, publicerad 23 januari 2004

- Generation Y känner att den redan sett allt, gjort allt och provat allt.

www.sydsvenskan.se, "Generation Y vägrar bli vuxen", artikel av Åsa Clara Åhlander, publicerad 23 januari 2004

- Generation Y har kallats för "generation jag".

www.sr.se, från "Kulturnytt", publicerat den nionde april 2009

- Generation Y är – på engelska – dubbeltydigt och kan läsas som "Generation Why" – alltså en generation som ifrågasätter saker och ting i större utsträckning än tidigare generationer.

www.internetworld.se, "Så drar du nytta av Generation Y – Generation Y intar arbetsplatserna" artikel av Miriam Olsson, publicerad 20 oktober 2008

- Generation Y anser att det är ok att ha fel och att ändra sig.
www.internetworld.se, "Så drar du nytta av Generation Y – Generation Y intar arbetsplatserna" artikel av Miriam Olsson, publicerad 20 oktober 2008
- Generation Y går ofta i *flipflops* (!)
www.barometern.se, från artikeln "Nu kommer generation Y – smarta och uppkopplade", av Christina Magneråd Bjers, publicerad 22 september 2007
- Generation Y bär STÄNDIGT en iPod.
www.barometern.se, från artikeln "Nu kommer generation Y – smarta och uppkopplade", av Christina Magneråd Bjers, publicerad 22 september 2007
- Generation Y har oftast en pappersmugg med hämtkaffe i handen.
www.barometern.se, från artikeln "Nu kommer generation Y – smarta och uppkopplade", av Christina Magneråd Bjers, publicerad 22 september 2007
- Generation Y tros få problem med fetma.
www.barometern.se, från artikeln "Nu kommer generation Y – smarta och uppkopplade", av Christina Magneråd Bjers, publicerad 22 september 2007
- Generation Y har en rekordhög ohälsa. Aldrig förr har så många ungdomar i Sverige varit utan arbete och bostad.
www.svensktidsskrift.se, från artikeln "En yvig scrapbook om 80-talisterna – om Gustav Fridolins nya bok 'Blåsta'", av Lydia Wålsten

Tänk att vi skall göra det så många gånger igen:

Höras imorgon
Träffas på nytt
Säga "nu är våren på väg"
Äta Pommes
Heja
Skratta
Gråta
Säga "det visste jag inte"
Säga "Hej, jag heter..."
Känna sig;
Dum
Bortkommen
Van
Dricka äcklig läsk
Säga "Jag älskar dig"
Ta farväl
Inte orka
Känna sig;
Ung
Gammal
Sova på rygg
Bli förkyld
Bli frisk
Gå fast man borde
Stanna
Släppa;
gas
loss
Släppa tag
Ta sig vatten över huvudet
Ta det lugnt
Bli full
För full
Lite full
Ljuga
Bli förkyld
Bli frisk
Hata
Älska
Få ont;
I magen
I huvudet
I själen
Resa
Komma hem

Ha sex;
Ensam
Med
Någon
Börja om
Lägga ner
Lägga av
Bajsa
Åka buss,
Klockan två
Plugga
Jobba
Läsa;
Tidningen
Kärleksbrev,
Från en annan
Drömma
Glömma
Önska
Känna sig vilse
Säga "hur är det?"
Säga "tack, det är väl bra"
Mena det
Skämta
Surfa på Internet
Vänta på ett mail,
Som aldrig kommer
Glida isär
Mötas av en slump
Plocka hallon
Säga "vilket härligt väder"
Åka bil,
På sommaren
Lyssna på musik
Få gåshud
Bli nostalgisk
Minnas
Planera
Misslyckas
Lyckas
Få beröm
Få kritik
Säga "du förstår vad jag menar"

Och tänk att vi kommer låtsas att allt är nytt. När det kommer igen.
Som aldrig förr.

ELAKA OCH CYNISKA MÄNNISKOR SOM STUNDTALS FÖRENAS I SVÅRMÖD

Rollista:

Peter

"J"

Sara

Regissören

SCEN 1: HELA DAGEN PÅ EN KOPP LATTE

Ridån går upp. Peter sitter ensam vid ett bord. Det finns två stolar. Det står en kaffekopp på bordet. Regissören kommer ut och talar till publiken.

Regissören:

– På ett trendigt café sitter en ung man djupt försjunken i något som liknar ett inte helt hälsosamt studerande av skummängden i en halvdrucken kopp latte. Kanske är mannen genuint intresserad av kaffeskummets kretslopp, kanske har han bara placerat blicken där i brist på annan meningsfull sysselsättning, kanske känns hans liv tämligen tomt och innehållslöst och alla hans drömmar har bevisats idiotiska av ett samhälle vars lyhördhet för nya idéer och tankar begränsats till ljudet av sedelprassel. Hur som helst är mannen runt 24 år och heter Peter. Huruvida kaffeskummet studeras på grund av enorm tristess eller med en motivation född av en outsläcklig törst på meningslös kunskap får dock förbli ett mysterium, ty koppens ensamrätt på Peters uppmärksamhet upphör i samma stund som en annan man slår sig ner på stolen mitt emot.

Regissören går av scenen. "J" kommer in och sätter sig på den lediga stolen.

Peter:

– Jaha, och där är du.

"J":

– Ja, här är jag. Jag är här varje dag, det är nästan som om jag förföljer mig! Jag vet inte hur jag skall bli av med honom.

Peter:

– När du säger "honom" där, som sista länk i ditt taffliga försök till skämt, faller hela grejen.

"J":

– Sant, men "mig" vet inte hur mig skall bli av med jag", kändes alltför bakvänt och hade jag bytt plats och således också roll på "jag" och "mig" hade det hela känts närmare pinsamt än dåligt.

Peter:

– Nu blev det bara dåligt.

"J":

– Som det mesta här i livet med andra ord.

Peter:

– Precis...

Tystnad.

"J":

– Vad hittar du på nuförtiden då?

Peter:

– Tja, den dryga halvtimme som passerat sedan vår avtalade mötestid har jag spenderat i ett haschliknande tillstånd, helt upptagen med att låtsas att världen består av det halvavdunstate skummet i en till två tredjedelar uppdrucken kopp latte. Jag har till och med namngett olika världsdelar, där skummet delar sig.

"J":

– Ja, jag försökte komma i tid men sen kom jag på att jag redan var sen.

Peter:

– Mmm... Om din fråga rymmer mer tidsrymd än bara de senaste timmarna så tror jag du kan ge ett lika bra, eller uselt svar, beroende på hur bakfull du är i förhållande till mig, som jag kan, med tanke på att vi befann oss på samma så kallade fest igår, hos Anders, som du envisas med att titulera vän även om alla vet att han är mer som en elakartad tumör som så att säga växer sig fast medan man är *busy* med att dricka sprit och röka alldeles för många cigaretter.

"J":

– Kanske var det mer som ett substitut för något vettigt, frågan alltså.

Peter:

– Nuförtiden... "*Nu för tiden*"... Vad gör jag NU, för TIDEN. Jag hade inte förstått att tiden behövde hjälp, men vad jag gör för den... Tja. Jag låter den gå, antar jag.

"J":

– Den går väl även utan dig.

Peter:

– Visst, men vem är jag att försöka stoppa den, menar jag.

"J":

– Ja, vem är du.

Peter:

– Apropå tid som går och som vi låter gå... Har inte du föreläsningar på onsdagar?

"J":

– Jo, jag hörde något om det.

Peter:

– Stör inte det dig?

"J":

– Det beror på, är det onsdag idag?

Peter:

– Det ryktas om det.

"J":

– Då ber jag att få tacka för ingenting. Vi hörs kanske senare.

Peter:

– Kanske du vill vara så vänlig att medverka på editeringen i eftermiddag.

"J":

– Om jag har tid.

Peter:

– Du kan få lite av mig.

"J" reser sig och går. Peter sitter kvar, återgår för en stund till kaffekoppen men vänder sig sedan till publiken.

Peter:

– Det där var "J". Eller Jonne som han kallas av vissa. Tror bestämt att han heter Jonathan någonstans i grunden. Jag kallar honom för "J" för det är bara en bokstav och lättare att komma ihåg på fyllan. Jag och "J" skall föreställa bästa vänner men "J" säger själv att vår vänskap till största del baseras på att vi egentligen inte bryr oss. Jag heter Peter och kallas för Peter. Ingen brukar komma ihåg vad jag heter på fyllan i alla fall.

En servitris, Sara, kommer in och plockar bort Peters kaffekopp.

Sara:

– Ville du ha något mer, eller?

Peter:

– Något mer? Något mer? Tack det är bra, jag är helt och hållet nöjd med min patetiska ursäkt till liv.

Sara:

– Vad sägs om en dubbel "*det-är-så-synd-om-mig-och-ingen-förstår-mig*", med extra självömkan?

Peter:

– Smaskigt, men jag har redan druckit tre sådana idag och jag börjar känna av begynnelsen till sura uppstötningar.

Sara:

– Du får fundera lite på en dricka eller något. Joakim säger att man inte kan sitta här hela dagen på en kopp latte längre.

Peter:

– Jag har aldrig suttit här på en kopp latte, jag föredrar stolar, de matchar mina ergonomiska önskemål bättre.

Sara går iväg en bit, tittar tillbaka lite, går sedan fram och vänder sig till publiken.

Sara:

– Peter. Kommer in typ fyra gånger i veckan. Latte, ibland au lait men vad är egentligen skillnaden? Mjölken först eller sist, jag menar "hallå"! Men den ena är väl fransk och den andra italiensk vill jag minnas. Peter brukar i alla fall klaga om jag gör fel, men egentligen vet han nog inte vilken som är vilken han heller. Han bara klagar. Han är som två TV-apparater som står på samtidigt med ett Seinfeld-avsnitt och en Woody Allen-film på högsta volym... Pratar hela tiden.

Sara går vidare, av scenen. Peter adresserar återigen publiken:

Peter:

– Sara. Hon minns inte, hon var sådär "flickfull" – jag sa ju att ingen minns mig på fyllan, hur som helst... Vi hångrade en gång, på en annan av Anders horribla fester. Hon är rätt söt faktiskt. Och hon gillar mig, det märker man ju.

Regissören kommer ut. Han går fram till Peter.

Regissören:

– Öh, Peter... Jag kunde inte låta bli att märka att du just använde ordet "flickfull". Jag undrar om du inte kan välja ett annat uttryck, jag menar "flickfull" kan nog verka lite antifeministiskt, rentav kvinnoförnedrande, eller vad tror du? Vi vill väl att pjäsen skall passa alla och inte vara politiskt inkorrekt... Hänger du med? Det finns inget värre idag än att vara politiskt inkorrekt, då är man såld... Alltså, det är slut då... Du hajar. Så... Kan du köra om monologen är du snäll, och välj ett annat uttryck.

Peter:

– Öh, ok... Hmm... Jo, som jag sa... Sara. Hon minns inte, hon var sådär "fittfull" – jag sa ju att ingen...

Regissören avbryter Peter.

Regissören:

- Peter, för helv... ok, öh, tack, tack det är bra. Ni får ursäkta Peter han har varit lite sjuk den här veckan och...

Peter avbryter regissören.

Peter:

- Har jag inte alls det! Jag mår riktigt bra... Eller, ja, inte bra alltså men....

Peter fortsätter berätta om sina problem, för sig själv, ganska tyst.

Regissören:

- Öh, ok... Oj. Öh... Vi bryter där. Vi går till nästa scen... Så gör vi. Dra för gardinerna... Vad heter det? Draperiet?

Slut på scen.

SCEN 2: NU SKITER VI I DET HÄR!

Scenen är lite mer nedsläckt nu. Ingen har städad. Kaffekoppen står kvar. Peter sitter ensam.

Peter:

- Egentligen är detta hemma hos mig. Eller, det skulle vara det. Men vi är kvar här, som ni ser. Anledningen till det skulle mycket väl kunna vara vår "icke-existerande" budget. Personligen tror jag dock att det till stor del beror på att ingen bryr sig. Men vad vet jag, jag är ju bara en karaktär som någon manusförfattare skapat i ett försök att skriva en hyfsad pjäs. Men det får jag inte säga. I alla fall så undrar regissören om ni inte kan låtsas att vi är hemma hos mig nu. Tänk er att det är ganska ostädad, det står lite halväten kinamat på bordet, några urdruckna ölburkar... En tre veckor gammal dagstidning fungerar som en kombination av hushålls- och toapapper. Ni fattar grejen. Det är en etta. Inrökt. *Obviously* ett övertydligt försök, från manusförfattarens sida alltså, att visa att jag lever i någon slags västerländsk version av misär.

"J" kommer in i caféet med en stor plastskiva.

"J":

- Jag är inte här.

Regissören kommer in.

Regissören:

– Öh, hej igen. Nu skall det föreställa att "J" ringer Peter, men vi hade tyvärr inte möjlighet att skapa en trovärdig bild av ett sådant händelseförlopp, så vi kommer att köra en liten variant på temat.

Peter:

– Alltså, vi kom inte på något bra. Det kanske hör ihop med att vi bara har en färdig rigg, det vill säga det här patetiska försöket till café, men efter några folköl enades vi om att det nog skulle funka ändå. Det är ju teater, liksom.

"J" sätter plastskivan mellan sig själv och Peter. Regissören håller i den. Peter och "J" tar upp sina mobiltelefoner.

"J":

– Ring, ring.

Peter:

– Oj, det ringer. Eller skulle jag också säga "ring, ring"?

Regissören:

– Bara svara!

Peter:

– Hallå det är jag.

"J":

– Så kan man väl inte svara. Jag hatar folk som svarar så. Tänk om jag ringt fel eller om jag söker någon annan. Många familjer låter likadant på rösten. Medlemmarna alltså. I familjen. Hur skall man veta vem "jag" är?

Peter:

– Det är ju bara jag här.

"J":

– Det vet väl inte den som ringer?

Peter:

– Det är ju du som ringer.

"J":

– Om det var någon annan då?

Peter:

– Jag lyckas inte riktigt se hur det blir mitt problem.

Regissören:

– Kan ni börja med samtalet nu, kanske?

Peter:

- *All right, all right.* Du får göra om det.

"J":

- Göra om vad då?

Peter:

- Alltså, du får ringa igen, så skall jag svara på ett "bättre" sätt.

"J":

- Ahh, ok. Jag hajar. "Ring ring".

Peter:

- Hallå, det är Peter, innehavare och ensam användare av telefonnumret du just slått. Om du söker någon annan är det lika bra att lägga på med en gång, så slipper vi den där halvminuten med förvirrade försök till kommunikation och avslut.

"J":

- Peter, nu tycker jag att du överdriver.

Regissören:

- KAN NI VARA SÅ FRUKTANSVÄRT SNÄLLA OCH BÖRJA MED SAMTALET NU, ENLIGT MANUS!!!

Peter:

- Inte för att den sörjan är speciellt mycket bättre.

Regissören:

- BARA BÖRJA. NU!

Peter:

- Ok, ok. "J"?

"J":

- Är det från "ring, ring" igen, eller har du svarat nu?

Regissören:

- BARA LÄS UPP REPLIKERNA!!!

"J":

- Ok. Öhh.... Skall se nu... Just det ja. Hej Peter. Det är jag. Vad gör du?

Peter:

- Vänta lite nu. Nu säger ju du "det är jag". Jag trodde du tyckte det var så oerhört fel.

"J":

- Men öhh... Det är ju jag som ringer dig. Och du känner väl igen din bästa kompis röst?

Regissören:

– DIALOGEN! FÖR HELVETE!

"J":

– Lugna ner dig nu. Ok. Öh... Jo, Peter. Sorry att jag missade editeringen idag. Det var en grej som kom emellan. Eller, egentligen inte, men något måste det ha varit, för jag var ju i alla fall inte där. Gick det bra?

Peter:

– Vänta lite nu. Jag hajar liksom inte... Hur skall publiken kunna fatta vad vi snackar om? Fattar ni något? Det förklaras ju ingenstans att Peter och "J" håller på med amatörfilm och att de håller på att klippa färdigt sin första långfilm, som är inspelad för en jätteskruttig budget och som inte är särskilt bra överhuvudtaget, men som betyder mycket för Peter, alltså för mig, därför att han inbillar sig att film är hans "kall i livet".

"J":

– "J" bryr sig inte så mycket, egentligen. Han är sådan.

Regissören:

– STOPP. Vi stannar där. Jag hajar inte varför vi ens försökte. Din replik precis nu, Peter. Jag hatar verkligen sådana repliker. *"nu-förklarar-vi-en-karaktärs-bakgrund-via-en-korkad-fråga-eller-kommentar"*. Det är så "amerikansk actionfilm" över det.

"J":

– Det är din pjäs.

Regissören:

– I pjäsen ja. Nu skiter vi i det här.

Peter:

– De då?

Peter pekar på publiken.

Regissören:

– Vi får komma igen med nästa scen. Ner med ridån.

Peter:

– Inte för att vi skall bygga om scenen eller något.

"J":

– Kan du ta undan den där skivan nu? Den avger statisk energi.

Slut på scen.

SCEN 3: SÖNDAGSÅNGEST

Peter och "J" kommer ut på scenen. Peter går fram och sätter sig på scenkanten. "J" tittar på, funderar en stund och följer sedan efter.

Peter:

– Jag fattar inte varför vi ens försöker. Jag menar vad fan skall det här tjäna till?

"J":

– Pjäsen, menar du?

Peter:

– Vad skulle jag annars mena?

"J":

– Allt. Inget. Vad vet jag? Det där med "varför försöker vi" och "vad skall det tjäna till"... Det är ju ganska allmänt, typ.

Peter:

– Hur menar du då?

"J":

– Jag menar hamsterhjulet, samhället... Att göra karriär. Om man tänker efter för länge så känns det mesta ganska meningslöst.

Peter:

– Det är sant. Det är typ farligt att tänka för mycket.

"J":

– Definitivt. Det är det som är det fina med stress. Man hinner inte reflektera. Ok, visst man får magsår av stress... Men hellre det än den där kalla, tomma känslan.

Peter:

– Ahhh... "Universum är oändligt och jag är bara en liten obetydlig partikel och herregud, vänta lite nu, en dag skall jag faktiskt dö och vad händer då och kommer jag bara sluta existera eller vad och vad fan gör jag med mitt liv och leder det till någonting och var det såhär Gud eller ödet eller valfri trosuppfattningsöverhuvud hade tänkt sig människans livscykel och är det egentligen någon mening med att gå upp eller skall jag bara dra lakanet över huvudet och försvinna?". Den typen av känsla?

"J":

– Precis... Söndagsångest.

Peter:

– Va? Söndag? Vad har det här med söndagar att göra?

"J":

– Jag tror man måste ha haft ett jobb för att fatta det där.

Peter:

– Kom inte och här och håll på. Bara för att du sommarjobbade på posten en gång, jag sa en gång... På sommarlov mellan första och andra ring.

"J":

– Jo, men grejen är att när man jobbar hela veckan är man så jävla trött på kvällarna att man bara sjunker ner framför TV:n och dör. Sedan, på lördagen är man antingen så bakfull från fredagen att man knappt orkar existera eller så är man partysugen som fan och helt *överlycklig* bara för att man är ledig och således inte behöver släpa sin lekamen till nåt speciellt ställe bara för att tjäna pengar, även fast man hatar att vara där, men man säljer sin tid... Lite som att sälja sin kropp faktiskt. Horeri, fast med sin tid.

Peter:

– Ett vackert sätt att beskriva familjefadern som drar sitt arsele till Volvo i tjugofem år för att försörja sin familj.

"J":

– Inte alls. Inte så. Jag har stor respekt för den grejen. Allt jag säger är att det är bisartt egentligen. Hela den här lönegrejen.

Peter:

– *Fair enough*, men vad har det med söndagar att göra?

"J":

– Jo söndagar. Det är den bortglömda dagen, inte sant? Jag menar helgen är inte riktigt slut men det är för lite av den kvar för att kunna rättfärdiga ett suparkalas.

Peter:

– Så?

"J":

– Så... Man vankar av och an. Kollar på dålig TV. Äter onyttig mat och liksom väntar på att dagen skall ta slut, fast man egentligen inte vill att den skall ta slut. Är du med?

Peter:

– Så långt, men jag hajar fortfarande inte metaforen.

"J":

– Ok, så... Framåt kvällen börjar det. Det kommer lite smygande först, men sen slår det en. Kör över en som en jävla ångvält, med Kafka bakom ratten.

Peter:

– Ångesten?

"J":

– Precis. Där sitter man, mellan två liv. Det är inte riktigt helg längre, samtidigt som arbetsveckan faktiskt inte har rullat igång än. Och då kommer tankarna. Man har lyckats blockera dem hela veckan men på söndagskvällen, i det där vakuumet... Då kommer de... "Vem är jag? Vad gör jag här? Vad fan är det här för ett liv och är det mitt liv och gör jag det jag borde göra och vad är det egentligen jag borde göra och finns det verkligen någon mening med allt det här?".

Peter:

– Ahh. Söndagsångest. Jag hajar. Fast varje dag är typ söndag om man är arbetslös.

"J":

– Visst. Och så är det liksom. Att bli vuxen innebär att be sin hjärna och sin själ att hålla käften. Ta en sup, rök en cigg. Fyll på kaffet. Men fråga inte vad fan det är som pågår.

Peter:

– Man får stänga av. Var man för sig. Fyll fickorna, spring mot livbåtarna, skit i kvinnor och barn, rädda sig den som kan.

"J":

– Precis. Det är så alla tänker, förutom idealisterna. De har liksom inte fattat grejen än.

Peter:

– Jag hatar idealister. Folk som fördömer saker hela tiden och äter ekologiskt och demonstrerar och snackar om barnen i Afrika så fort man slänger lite mat. Övermänskligt skitbeteende för att kunna rättfärdiga sin existens gentemot sig själv. Men i verkliga livet är de lika jävliga som vem som helst... Ljuger och manipulerar och är själviska och hatar och ser ner på folk och håller på. Precis som oss andra. Men sedan går de hem och sover gott därför att de stoppat sitt rättvisemärkta kaffe och sitt Amnesty-medlemskap under kudden. Jävla prettofasoner är vad det är.

"J":

– Det är ju inget fel på att vara med i Amnesty eller kåka ekologiskt, men jag fattar vad du menar. Det är lite fejt egentligen. Typ som universitetet.

Peter:

– Nu är jag inte riktigt med...

"J":

- Det är ju också en jävla prettovärld. Man sitter och pluggar u-länder och snackar mänskliga rättigheter och det är lidande och analyser på lidande och allt är så jävla fint och jämställt, men vad händer sen? Inte ett jävla skit. Man får skriva nån avhandling vars enda syfte är att följa någon löjlig mall om hur man citerar skäggiga typer på ett korrekt sätt. Ingen gör någonting åt problemen. Innerst inne är väl de där satans doktoranderna glada över allt lidande i Afrika, för det betyder ju att man kan göra ytterligare tvåhundra fallstudier på ämnet.

Peter:

- Men forskning behövs ju för att saker och ting skall bli bättre.

"J":

- Kanske det, men inte lika mycket som en miljard kronor i matpaket eller stöd till eget jordbruk eller vad fan som helst. Och så skrivs det en jävla massa böcker om teorier och skit och sedan skriver någon annan en bok om hur fel den förste snubbens teorier är och så fortsätter det och allt handlar om att bräcka varandra men vad fan händer med själva ämnet?

Peter:

- Precis som idealisterna. Det är så jävla lätt att bry sig på pappret eller med en hundring från månadslönen men när dagen är slut är det viktigaste ändå att få gosa ner sig i soffan med älsklingen och en påse chips, KRAV-märkta eller inte.

"J":

- Men vem kan egentligen skylla någon för det? Det borde vara en mänsklig rättighet att få gosa ner sig i soffan med älsklingen och en påse chips, dock absolut KRAV-märkta.

Peter:

- Amen.

"J":

- Men när man tänker på allt vi snackat om nu, är det inte så farligt egentligen... Det här med att kasta bort tid på en pjäs.

Peter:

- Värre grejer kan man syssla med, menar du.

"J":

- Jag tror det.

Tystnad.

Peter:

– Skall vi gå in och preppa för nästa scen då?

"J":

– Det gör vi, men lägg inte armen om mig när vi går, för då blir det alldeles för mycket *Hallmark Channel* för att det här samtalet skall kännas meningsfullt.

Peter:

– Ok, men får jag vissla på temalåten till *Dawson's Creek*?

Peter och "J" reser på sig och går av scenen.

SCEN 4: JÄMSTÄLLDHETEN.

Sara sitter och läser i manus. Regissören kommer ut.

Regissören:

– Jaså, du läser på inför nästa scen?

Sara:

– Mmm, visst. Vad du vill. Det här är så jävla typiskt.

Regissören:

– Vad? Vad är typiskt?

Sara:

– Det här. Den här jävla pjäsen. Min roll.

Regissören:

– Ok. Utveckla tack.

Sara:

– Det är en patriarkalisk kliché. Jag, min roll – Sara... Hon är bara med i ett fåtal scener, hon har ingen karaktärsutveckling... Inte ens påbörjad... Hennes enda egentliga syfte är som kärleksintresse till Peter och "J".

Regissören:

– Rollen är väl vad du gör den till?

Sara:

– Visst, säkert. Skitpjäs.

Regissören:

– Min roll då? Jag får agera lekledare och gå in som någon slags "förklarande mekanik" i brist på rekvisita. Jag har inte ens någon karaktär. Kolla här, i manuset. Jag har inget riktigt namn! Jag heter tydligen "Regissören".

Sara:

– Mmm. Men du har ju möjlighet att spela ut, typ göra en överdriven manisk tolkning. En driven perfektionist. Du kan spela på stress och balansera på gränsen till sammanbrott. Det är populärt nu.

Regissören:

– Du menar att jag kan spela mig själv?

Sara:

– Visst. Vi är väl sådana allihop egentligen. Men jag menar att det ändå finns något där. Min roll är baserad på er. Vad ni säger och tycker om mig. Jag finns bara till för att bekräfta er. Och vad fan var det här med "fittfull" och "flickfull". Skulle det vara kul eller något?

Regissören:

– Jag tror det skulle fungera lite som en chock. "Chockteater". Typ som om jag skulle ta av mig naken och "olla" golvet. Det hade ju varit lite oväntat.

Sara:

– Absolut. Mer uppmärksamhet för det manliga könet. Det är vad vi behöver. Kladda runt med din kuk på scenen bara. Precis som manusförfattaren gjort över hela jävla manus.

Regissören:

– Mmm. Det var verkligen min poäng. Du är ju normal.

Sara:

– Åh, förlåt. Jag förstod inte att det fanns en norm jag skulle leva upp till. Jag ber så mycket om ursäkt. Vill du att jag skall flåta håret och fnissa lite försynt när du skämtar om din snopp? Skulle det kännas bättre då?

Regissören:

– Bra. Fortsätt. Gör allting till en könsfråga. Det kommer du säkert långt med.

Sara:

– Du har rätt. Jag borde vara tyst till jag blir tilltalad. Allmän rösträtt var också en dålig idé. Tih, tih liksom.

Regissören:

– Suck. Ja, jag kom i alla fall ut för att kolla att allt var bra med dig. Det var det hela.

Sara:

– Du ville liksom beskydda mig. Eller kolla så att jag hade förstått vad jag skall göra. Kolla till mig litegrann.

Regissören:

– Nu känns det lite som om din ilska över manuset går ut över mig. Jag har faktiskt inte gjort någonting. Eller skall du dra den om "den kollektiva skulden" när du ändå är igång?

Tystnad.

Sara:

– Varför är du med i den här pjäsen?

Regissören:

– Det sa jag ju. Det är en förklarande roll i brist på beskrivande talang hos manusförfattaren och nollbudget för rekvisita.

Sara:

– Jo, men jag menar varför är du med? Varför tog du rollen?

Regissören:

– Ahh, du menar så... Tja, jag vill finnas i ett sammanhang. Och jag tänkte mig att den här pjäsen var så uruselt skriven att inte så många skulle bemöda sig med att söka.

Sara:

– Vad menar du med sammanhang?

Regissören:

– Man vill göra något.

Sara:

– Något?

Regissören:

– Det är komplicerat. Varför är du med själv?

Sara:

– Som om du bryr dig.

Regissören:

– Det är ju det jag gör. Bryr mig. Det var ju därför jag kom ut hit. För att titta till dig.

Tystnad.

Sara:

– Jag vill bli skådespelare. Skådespelerska. Skit samma. Missade utbildningen nu i höstas. Kom inte in. Jävla prettoskola. Jag funkar på ett annat sätt. Kan inte räta in mig i ledet, liksom.

Regissören:

– Så?

Sara:

– Så, jag tog första bästa roll för att hålla igång. Skapa utrymme för tankar. Något att göra medan jag funderar ut vad jag skall göra.

Regissören:

– Hmm... *"Life is what happens while your busy making other plans"*, som John Lennon sa. Tror det var John Lennon i alla fall.

Sara:

– Han sa att han var den nye Messias också. Droger gör sådant med en.

Regissören:

– Kanske. Men det ligger någonting i det där. Man är aldrig riktigt där man faktiskt är.

Sara:

– En gång till?

Regissören:

– Vi människor alltså. Vi lever mer i planeringen än i verkligheten. Väntar alltid på "den där chansen" eller "semestern" eller "hösten" eller "när jag blir bra" eller något annat. Som om lycka är ett konstant tillstånd som en människa kan uppnå.

Sara:

– Vad är lycka då?

Regissören:

– Lycka. Det är en kaka efter maten. Ciggen på morgonen. Ett skönt ligg med någon man tycker hyfsat mycket om. Det är små färgklickar på en grå målarduk.

Sara:

– Det där har du snott från Woody.

Regissören:

– Det är möjligt. Jag har snott det mesta jag säger. Men det gör det inte mindre sant.

Sara:

– Poäng.

Regissören:

– Jag går och förbereder grabbarna på nästa scen.

Sara:

– Ok.

Regissören börjar gå.

Sara:

– Du...

Regissören:

– Ja?

Sara:

– Tack.

Regissören:

– För vad?

Sara:

– För något som liknade ett ärligt samtal.

Regissören:

– Ja. Det var nästan meningsfullt, på något sätt.

Sara:

– Kanske. Ja.

Regissören blir stående en stund och tittar på Sara som tittar mot publiken – sedan går han ut och ridån går ner.

SCEN 5: OM SPRUCKNA FÖRHÅLLANDEN OCH MENINGEN MED LIVET

"J" går ut och sätter sig på scenkanten, efter en stund kommer även Regissören ut.

"J":

– Yo.

Regissören:

– Hej.

"J":

– Så... Du ok?

Regissören:

– Visst. Visst. Det blir säkert bra, det här. På något sätt.

"J":

– Jo, jo. Jag menar mer, är DU ok? Alltså, hur mår du?

Regissören:

– Hur menar du? Hur jag mår?

"J":

– Ja, jag "överhörde" samtalet med Sara.

Regissören:

– Jaha. Och? Det handlade väl mer om henne än om mig?

"J":

– Kanske.

Regissören:

– Kanske, men...

"J":

– Men ibland handlar det mer om vad man inte säger. Eller hur? Än om det man faktiskt delar med sig av.

Regissören:

– Vem är du, Freud? Jag försöker hålla ihop en pjäs här. Det är min bag.

"J":

– Precis. Och så till den milda grad att man börjar undra. Men, du behöver inte snacka med mig. Jag är inte helt säker på att jag bryr mig ändå.

Regissören:

– Och jag är inte helt säker på att jag förstår vad det är vi pratar om.

"J":

– Vi pratar om dig. Om varför du är 100 % engagerad i en pjäs som uppenbarligen har obefintliga möjligheter att bli bra. Om varför du är här en timme innan vi andra kommer och varför du stannar en timme efter att vi gått. Om varför du aldrig pratar om någonting annat än pjäsen, någonsin.

Regissören:

– Hur vet du när jag kommer hit och när jag går? Och varför skulle jag prata om någonting annat?

"J":

– Jag vet inte. När du kommer eller när du går. Men jag vet att du är här mycket mer än någon annan. Det spelar ingen roll egentligen. Vi kanske borde vara som du allihop. Det kanske hade varit lättare då.

Regissören:

– Som mig hur då?

"J":
– Stängd.

Tystnad.

Regissören:
– Varför är du här själv?

"J":
– Jag är här därför att Peter är här och det tydligen är viktigt för honom, även om det är svårt för mig att förstå det. Och jag kan komma ihåg repliker, vilket är en förutsättning för en pjäs med såhär många ord i.

Regissören:
– Hmm...

"J" reser på sig och går ut. Peter kommer in.

Peter:
– Det är inte sant. Bara så att du vet.

Regissören:
– Vad är inte sant?

Peter:
– Att "J" är här därför att det är viktigt för mig. Teater. Film. "J" är här därför att han längtar efter något.

Regissören:
– Längtar efter vad?

Peter:
– Äh. Du vet. Man vet inte. Vad man längtar efter. Man bara längtar.

Tystnad.

Regissören:
– Jag är med i fyra uppsättningar. Jag går till jobbet och sedan går jag till teatern. Varje dag. Sju dagar i veckan. Fast på helgen jobbar jag ju inte, förstås. Men jag är här. Varje dag, här.

Peter:
– Det var det han pratade om, "J". Jag tror kanske att han, på sitt eget kantiga sätt, är lite orolig för dig.

Regissören:
– Men det är just det. Jag mår bra. Så länge jag är här mår jag bra.

Peter:
– Vill du aldrig slappa, festa, sova... Du vet, ta det lugnt?

Tystnad igen.

Regissören:

– Jag och Åsa... Träffade du henne? Vi var ihop i sju år. Sju år, fattar du? Man blir som ett. Man växer ihop.

Peter:

– Men... Det tog slut. Eller?

Regissören:

– Jag önskar att jag kunde säga att hon gick och dog, lite plötsligt sådär. Inte för att jag önskar att hon var död, utan för att det låter så ynkligt att säga att mitt liv försvann därför att hon lämnade mig. Att allting bara är ett stort tomrum utan henne. Att jag tillät mig själv att leva genom henne. Jag finns inte kvar. Jag kan sitta hemma och bara stirra. Fattar du? Det är sjukt.

Tystnad...

Peter:

– Jag fattar vad du menade förut. Sammanhang. Det är jävligt viktigt.

Regissören:

– Hon var mitt sammanhang. Typ.

Tystnad.

Regissören:

– Skit samma.

Peter:

– Jo, men det är det där med längtan. Efter någonting. Är det inte det som det alltid handlar om, i slutändan? Vad vill vi vara? Sammanhang är allt.

Regissören:

– Eller inget. Om man inte har något.

Peter:

– Jo, men vad kämpar vi för egentligen? Allting vi människor byggt upp handlar om allianser. Hela samhället är någon slags tyst överenskommelse, inte sant? Vi gör så här, så funkar det, liksom. Länder, fotbollslag, politiska partier – och när vi verkligen börjar snacka – släkten, vänner, familjer, parförhållande... Det handlar ju om att man bekräftar varandra och rättfärdigar varandras existens på något sätt. Och vi blir fanatiska med det där. Varför skulle man överhuvudtaget vilja finnas utan sammanhang? Frågan är om vi skapar sammanhang för att ursäka att vi finns...

Regissören:

– Nu förlorade du mig.

Peter:

– Alltså, det är bättre att vara klassens clown än att vara osynlig. Bättre att vara elak än att inte synas. Bättre att göra någon illa än att inte påverka alls... Är det så vi tänker?

Regissören:

– Menar du att jag gjort någon illa?

Peter:

– Inte alls. Det här är bara en tankeloop. Jag kom loss lite.

Regissören:

– Ja, du gjorde det.

Tystnad.

Peter:

– Vi säger såhär. Om du vill kan vi gå och ta en öl. Allt behöver inte vara din tomma lägenhet *versus* att hetsrepa på teatern.

Regissören:

– Jag dricker inte öl.

Peter:

– Ok. Vad dricker du då?

Regissören:

– Gin och tonic. Och Bloody Mary.

Peter:

– Gin och tonic är så jävla överklass.

Regissören:

– Men det vägs upp av Bloody:n.

Peter:

– Inget vägs upp av Bloody:n. Det är som att dricka kall köttfärsås.

Regissören:

– Mmm. Nu vill jag verkligen gå på krogen med dig.

Peter:

– Kom igen. Jag behöver någon att snacka kosmiska teorier med. Och du behöver supa dig full.

Regissören:

– Det är i och för sig jävligt sant.

Peter och Regissören går av scenen.

SCEN 6: ETT FÖRSÖK ATT FÖRA HANDLINGEN VIDARE

Det skall föreställa Peters lägenhet igen, han sitter framför en bärbar dator. Det är nedsläckt och tyst.

Peter:

– Om vi skall försöka återgå till handlingen lite. I pjäsen alltså. Peter, alltså jag, i pjäsen... Jag håller på med ett filmprojekt. "J" är också inblandad. Det är en ganska komplicerad film... En blandning av spelfilm och dokumentär, om Sverige idag. Om klassamhället som de påstår inte finns. Om ensamma människor. Om drömmar och längtan. Det är ett spretigt projekt egentligen. Precis som Peters hela liv. Han... Jag menar jag, i pjäsen då, jag vill för mycket. Vill ta mig an hela orättvisan och förvandla den till någon slags dröm. En längtan. Det är svårt, men det är ännu svårare att inte göra någonting alls.

"J" kommer in på scenen.

"J":

– Hur menar du då, ännu svårare?

Peter:

– Nej, du skall inte vara här nu. Det här är Peters monolog.

"J":

– Visst, visst, men du har ju själv sagt att det alltid är bättre med dialog. Dessutom tyckte jag kanske att det var dags att försöka fylla i lite av hålen i handlingen. Reda ut det hela så att det blir lite mer logiskt.

Peter:

– Hmm... Ok. Jo, jag menar att när man inte gör någonting, även om det man faktiskt gör är alldeles för mycket och alldeles för svårt, men när man inte gör någonting alls så blir det alldeles uppenbart – för uppenbart – att man hela tiden håller på att dö.

"J":

– Nu låter du väldigt morbid.

Peter:

– Kanske, men är det inte så då? Det är ju inte en enda jävel som vet vad det här går ut på, men det finns alldeles på tok för många som tror att det går ut på en massa skit.

"J":

– Du menar livet.

Peter:

– Vad annars? Den här filmen, som du motvilligt är inblandad i, handlar om att Peter, alltså jag, att vi vill försöka fånga någonting, någonting om varför vi överhuvudtaget bemödar oss med att existera.

"J":

– Skall du börja titulera dig som "vi" nu också?

Peter:

– Nej, men det blir oerhört förvirrande det här med att ha en pjäs i pjäsen, där huvudpersonerna dessutom jobbar med en film.

"J":

– Strunt i filmen, det är bara en *plot-device* för den här typen av samtal. Ett sätt att förklara att Peter brinner för någonting, att han är engagerad och driven av någon slags vilsen idealism född ur ett behov att förstå och påverka sin samtid även om han inte riktigt vet hur eller varför.

Peter:

– Så fick du förklarat det också. Men varför är "J" med då?

"J":

– Jag har faktiskt en teori om det.

Peter:

– Såklart du har.

"J":

– "J", alltså jag, i pjäsen – oj, nu förstår jag att du tycker det här blir virrigt – han/jag vill kanske ungefär samma sak som Peter. I alla fall brottas han/jag med samma funderingar. Men han vill inte stå i centrum. Han trycker hellre på någon annan, som vågar brinna sådär öppet.

Peter:

– Så att han/du kan fortsätta att vara cynisk och bitter utan att någon börjar misstänka idealismen bakom fasaden?

"J":

– Det är inte så enkelt. Om jag får lägga min egen rolltolkning här så tror jag att "J" blivit rejält bränd. Han har kämpat för något och fått det nerkört i halsen. Och inte bara en gång. Han har blivit förvirrad och bortlurad i byråkratiska korridorer och han har fått stå med hundhuvudet för saker han inte kunnat påverka. Sådant gör saker med en människa. Det skapar rädsla.

Peter:

– Det där låter som någonting som hänt dig på riktigt.

"J":

– Det kan tänkas. Men det är inte poängen. Poängen är att "J" behöver Peter för att fortsätta drömma. Det är därför han är med i filmprojektet. Det är därför han säger ja till alla knäppa idéer även efter att han sågat dem vid fotknölnarna.

Peter:

– Jag förstår. Men ibland funderar Peter på om han gör det han gör därför att han brinner för någonting eller för att han är så otroligt rädd, han med. Rädd för att inte räcka till, att inte betyda något, att inte lämna något avtryck överhuvudtaget. Det kan vara så att Peter i hela sitt liv känt att han aldrig varit på riktigt. Aldrig riktigt blivit tagen på allvar. Han ser sig själv som den där jobbige killen som står bredvid och snackar men ingen lyssnar. Och när det faktiskt börjar hända saker med hans filmprojekt, när folk faktiskt börjar lyssna, då kan det hända att han får panik. Därför att han faktiskt också måste leva upp till alla visioner och alla stora ord.

"J":

– Hmm. Det är synd om människorna, som Strindberg sa.

Peter:

– Nja, det var faktiskt en rollfigur som sa det, i en av hans pjäser.

"J":

– Vad är skillnaden?

Peter:

– Det är kanske sant, hur som helst.

Sara kommer in på scenen.

Sara:

– Människor är trasiga. Är det inte så?

Peter:

– Hur menar du?

Sara:

– Det är väl det den här pjäsen, trots all jävla onödig dialog, det är väl det den handlar om.

Peter:

– Trasiga människor?

Sara:

– Ja, men tänk efter. Har ni någonsin träffat en "hel människa"? Alla har något. Någon jävla psykisk åkomma, liksom. Vi bara döljer dem olika bra.

"J":

– Vad är syftet med att älta det, då?

Sara:

– Vi pratar ju aldrig om det. Våra allra hemligaste hemligheter. De kommer aldrig upp. Inte ens när vi försöker skildra livet, i film eller i musik eller konst. Inte ens då är vi helt ärliga. Allting är förenklat och inpassat i någon dramaturgisk modell eller i textklichéer. Allt skall knytas ihop på slutet. Var är tvångstankarna? Var är alla nojor? Var är panikångesten, och gråten i ventilerna klockan fyra på tisdagsnatten? Varför pratar vi aldrig om vår mänsklighet?

Regissören kommer in.

Regissören:

– Det är det där jävla samhället igen. Normerna. Rädslan, som du sa, rädslan att göra bort sig, att trampa fel.

Peter:

– Det är som den där jävla frågan. "Hur mår du?" Tänk om folk skulle börja svara på den, på riktigt.

"J":

– Då skulle vi inte göra någonting annat.

Regissören:

– Men vi vill ha det där. Vi vill att film skall vara på ett visst sätt. Att musik skall följa vissa regler. Att politiker skall prata som låtsasmänniskor. Vi söker ständigt trygghet. Och vi hittar den i strukturer. Det väntade. Det vi är vana vid. Just nu sitter en hel publik och väntar på att den här pjäsen skall handla om någonting. Att det skall uppstå en konflikt och att vi, på något sätt, skall genomgå någon form av utveckling för att slutligen nå ett klimax, en upplösning på handlingen. Och sen tar sagan slut där. Sen upphör vi att existera och alla går hem och känner sig lite tryggare och säkrare.

Peter:

– Men det är ju fan inte så, livet. Det tar aldrig slut.

"J":

– Visst gör det. Jag beräknar till exempel att du har max 60 år kvar.

Peter:

– Jo, men det är alltid nya saker. Nya jävligheter som man måste ta tag i. Och man lär sig att leva med sina *hang-ups*. Eller så hoppar man framför ett tåg. Vissa saker kan man arbeta sig igenom, men kan man ändra den personen man faktiskt är?

Sara:

– Det där har jag funderat mycket på. Vem är man, egentligen? De där tankarna man har när man sitter ensam hemma. Vem får någonsin höra dem? Det är som om vi alla är totalt jävla ensamma, bakom våra fasader. Bakom våra ögon, som tittar ut. Ingen får egentligen komma in. Och försöker man öppna upp, försöker man öppna för en riktig sanning, då backar folk.

Regissören:

– Det är rädslan igen. Som med relationer. Det tar en evighet att verkligen lära känna en människa. Och allt man avslöjar, allt man ger, som är känsligt och ömtåligt... Allt det kan vändas mot en sedan. Det är en jävla process.

Sara:

– Ibland finns det inga ord. Man kan bara hålla om varandra och hoppas att det släpper. Ångesten. Osäkerheten. Tvivlet. Vad fan det nu är.

Regissören:

– Ibland vet man inte hur man skall hjälpa. Eller hur man skall gå vidare. Man är så oerhört liten.

Peter:

– Och det känns som varenda jävel bär på en kniv. Som media. Allting skall vändas på. Användas ur sitt sammanhang. Vad fan begär vi av varandra egentligen?

Regissören:

– Människan är en lustig varelse. Vi är självdestruktiva.

Tystnad.

Sara:

– Ge mig sprit. Jag behöver sprit.

Peter går och hämtar en flaska vodka.

"J":

– Sup ni. Jag/"J" har föreläsningar imorgon. Men deppa inte ner er allt för mycket. Kom ihåg att man kan hitta väldigt mycket kärlek i exempelvis mat. Mat sviker aldrig.

Sara:

– Om man inte är matmissbrukare. Jag satsar på vodka ikväll.

Regissören:

– Jag skall också pysa. Jag har blommor att vattna.

Peter:

– Du och jag då.

Sara:

– Du och jag, Alfred.

Peter:

– Mmmm.... Rent dramaturgiskt borde vi bli kära och ha het sex här på golvet.

Sara:

– Och rent självbevarelsemässigt borde du hålla käften och hålla upp spriten.

Peter:

– Ok, ok.

Slut på scen.

SCEN 7: ALLA FÅR KLAGA

Peter sitter framför en bärbar dator. Han är ensam på scenen.

Peter:

– När jag gick på gymnasiet, för många år sedan... Eller, tja kanske inte så länge sedan ändå, men det känns så... I alla fall; jag gick teaterlinjen och vi höll på med en film om samhällsförändringar. Det här var i Mölnlycke, utanför Göteborg. En sovstad, som min lärare alltid sa. Alltså man sover där, och åker sedan in och jobbar i Göteborg. Hur som helst; vi var ute på stan och intervjuade folk. Eller stan... "Mölnlycke centrum". Vi frågade folk: "Lever vi i ett klassamhälle?". Vi frågade: "Finns det orättvisor i samhället?". Löjliga, naiva frågor, men de var viktiga för filmen vi ville göra.

Peter reser på sig, går fram och sätter sig på scenkanten.

Peter:

– Men svaren... Svaren var om möjligt ännu mer naiva än våra barnsliga tonårsfrågor. Det blev så oerhört tydligt. Övertydligt, alltså. De människor som såg ut att ha det bra ställt, ni vet... Med medelklassmagar och tröjor med rutiga mönster... De var alltid de människorna som sa: "nej, klassamhället finns inte längre", eller saker som "vem som helst kan bli vad som helst om de bara vill". Herregud. De var medelklassmagarna som sa det. Det var så himla tydligt...

Tystnad.

Peter:

– Jag minns att jag blev arg, av det där. Den där blindheten, liksom. Den självvalda blindheten som gör att en person säger "jag förtjänar det jag har, och de som inte har det jag har är lata och har inte jobbat hårt nog".

Tystnad.

Peter:

– Det är ok att ha pengar. Det är grymt. Man kanske inte blir lycklig, men man kan i alla fall se till att förutsättningarna för att bli lycklig blir större. Man behöver inte oro sig för maten. Räkningarna. Kläderna.

Tystnad.

Peter:

– Och man behöver inte skämmas. Det är ju gött att folk får ordentligt betalt för det de gör, så att de kan gotta sig lite. Bra. Men istället för att säga "jag förtjänar det" skulle man kanske kunna säga "ja, jag har det helt ok, och jag jobbar hårt men jag har haft tur också, och jag är jävligt glad för det".

Tystnad...

Peter:

– Är ni med? Man kunde lika gärna ha fötts på ett sargat fält någonstans i Afrika. Med flugor runt hela skallen och revben som sticker ut ur kroppen. Det finns många som har det förjävligt. Även här i Sverige. Som liksom inte fick någon ärlig chans, från början. Taskig barndom, född in i missbruk, *you name it*.

Tystnad.

Peter:

– Om man klarar att bygga ett ok liv trots sånt där, då är det stort. Jävligt stort.

Tystnad.

Peter:

– Så när medelklassmagarna på Mölnlycke torg säger att "de här orättvisa förutsättningarna inte finns", när de säger att "alla kan bli vad de vill, om de bara jobbar för det", då blir jag förbannad.

Tystnad.

Peter:

– Och det är det Peters – alltså min – film handlar om. Samhället, vad är det egentligen? Problemet är bara att han/jag inte riktigt vet vad det är han/jag vill berätta. Allt vi vet är att vi är förbannade. På folk som tar sin överlägsenhet för givet. Som anser att det är självklart att de skall ha det bäst.

Tystnad.

Peter:

– Och vad händer med de som blir över? Som bara försvinner in i sig själva, in i TV:n. Lever sitt liv genom en parabol?

Tystnad...

Peter:

– Åh. Det är mycket.

Peter reser på sig och går av scen. "J" kommer in.

"J":

– Han tänker för mycket, Peter. Han tänker så mycket att han blir arg. Ledsen. Deprimerad. Vem var det nu som sa; "åh, om jag ändå fick vara dum, blott en dag eller en timme... Åh vilken fröjd!?" Jag minns inte vem det var, men det är ganska roligt. Poängen är givetvis att de som tänker för mycket har det mycket jobbigare än de som bara accepterar saker och ting som de är.

Tystnad.

"J":

– Jag har också tänkt för mycket. Jag har tänkt så att huvudet nästan sprängts. Jag har blivit så upprörd över saker att jag inte kunnat sova på flera dagar. Det håller inte i längden. Man går sönder. Allting blir en strid. Man får aldrig vila.

Paus.

"J":

– Men skall man bara acceptera orättvisor och helvete? Skall man vara den där jäveln som bara tittar på? Ja, ibland. Man får välja sina strider. Man orkar inte hur många som helst. Peter har inte lärt sig det än. Kanske kommer han aldrig att lära sig det. Det är därför jag älskar honom. Men jag är jävligt rädd att han skall gå sönder. Riktigt sönder. Att han inte går att laga då.

Paus.

"J":

– Människans psyke är märkligt. Vi kan liksom skapa så mycket inuti våra egna huvuden. Tvångstankar, panikångest, torgskräck... Stress är en sådan grej också, för när man väl blivit smittad av stressen spelar det ingen roll om man tar det lugnt. Stressen finns där ändå. Jagar. Driver på. Man måste stanna helt. Ligga still. Långe. Som om man var ute i skogen och det kom en farlig björn eller något... Man måste spela död.

Tystnad.

"J":

– Det är märkligt, vad man tänker. Tänk hur många tankar man hinner tänka under ett år. Kan man komma ihåg dem? Jag kommer inte ihåg vad jag har tänkt idag. Jag kommer inte ens ihåg vad jag har tänkt de senaste fem minuterna.

Paus.

"J":

– Vad är en tanke egentligen? Hur låter det när ni tänker? Låter det något? Är det som en liten röst som talar, i huvudet? Hur tänker man om man inte har något språk? Hur tänker djur? Tänker de i bilder?

Tystnad.

"J":

– Språket är så oerhört viktigt. Men samtidigt är det jävligt skrämmande. Det är ju någonting vi lär oss. Är ni med? Det är en konstruktion vars syfte är att göra det möjligt för oss att kommunicera med varandra. Men om vi till och med tänker med hjälp av den här konstruktionen, är det verkligen vi själva som tänker då? Är jag, mina tankar... Är det bara ett resultat av det jag fått lära mig att jag kan tänka? Hela samhället är ju egentligen uppdiiktat. På låtsas. Men det är den enda ramen vi har för att placera in de känslor som vi förklarar genom tankar som vi konstruerar med ord som vi fått lära oss när vi var små.

Paus.

"J":

– Kan ord verkligen uttrycka det jag verkligen känner? Återigen – kan jag överhuvudtaget formulera vad jag känner med en tanke, om tanken binds av en konstruktion?

Paus.

"J":

– Kanske var det därför man kom på musik. Teater. Konst. Flera sätt att försöka uttrycka allt det där man känner, som man inte vet vad det är. Fler konstruktioner, men som i kombination kanske kan säga mer... Kanske är det därför vi sätter upp den här pjäsen. Kanske är det därför ni har kommit hit ikväll. En längtan efter något slags uttryck för det outtryckbara.

Tystnad...

"J":

– Eller så vill vi bara höra, någon gång, att det finns andra som funderar som vi. Att vi inte är ensamma. Att det egentligen inte finns någon som har fattat. Vad fan livet är för något. Det finns nog en tröst i det. Att vi alla är förvirrade.

Paus.

"J":

– Jag försöker att inte tänka så mycket nuförtiden. Om jag tänker för mycket måste jag äta piller. Och då vill jag inte tänka alls. Det vågar jag inte riskera. Peter vågar, även om han kanske inte vet vad han gör. Därför vill "J"/jag hjälpa honom med den där filmen. Även om Peter inte vet vad den handlar om. Därför att den representerar allt det här, som jag inte vågar tänka på.

Tystnad.

"J":

– Samtidigt måste "J"/jag bromsa lite. Så att Peter inte springer rakt in i väggen. Det gör alldeles för ont. Det är därför "J"/jag dissas alltihop som jag gör... Men berätta inte det för Peter.

Paus.

"J":

– Det är nog ofta så, med elaka och cyniska människor. Vi vågar inte riktigt vara snälla och optimistiska. Vi är trygga när stämningen är låg och folk inte börjar hoppas och tro allt för mycket. Då vet vi att vi inte kan förlora någonting. Det är skönt.

Paus.

"J":

– Men sedan dricker vi lite för mycket och så förenas vi ändå, i svaga stunder... I något slags överkamratligt svårmod kring livet och alla frågorna. Utan att uttala dem. Man är bara svår.

Tystnad.

"J":

– Och sedan vaknar man med världens bakfylla och inser att man är jävligt bortskämd som har möjlighet att tänka sig till sin egen olycka. "Yuppie-vänster", som en kompis till mig brukar säga.

Paus.

"J"

– Ja. Det är mycket

"J" går av scenen. Sara kommer in.

Sara:

– Det är lite typiskt ändå. Alla de här svåra männen med sina gitarrer, sin poesi, sina filmer och tavlor och fan vet vad. Som om de försöker göra revolt mot sin egen överordnade samhällsroll. En massa medelklassungar som måste komma på varför de skall vara olyckliga.

Paus.

Sara:

– Men jag gillar ju det... Hela grejen. Winnerbäck och Kent och hela jävla paketet. Kanske för att de uttrycker någonting som jag inte själv tror att jag kan uttrycka. Jag har liksom nog med att försöka klara mig.

Tystnad.

Sara:

– Det var tuftt när jag växte upp. Nu tänker inte jag stå här och rabbla upp grejer, som nåt jävla Oprah-avsnitt. Men jag har fått klara mig själv. Jag flyttade hemifrån när jag var sexton. Lite inofficiellt sådär. Och jag har jobbat sen jag var 14.

Paus.

Sara:

– Jag har alltid velat bli skådespelare. Mamma sa alltid att jag ville det så att jag kunde låtsas att jag var någon annan. Men det är inte riktigt sant. Jag vill kunna förstå andra. Leva mig in i människor. Innanför skalet. Innanför all verklighetsteater.

Paus...

Sara:

– För precis som en pjäs... Precis så har verkligheten också ett manus. Och vi har fått träna på det manuset hela våra liv. "En tjej skall vara såhär"... "En kille skall vara såhär"... Om man kommer från en fin familj har ens karaktär redan på förhand fått vissa drag... Är man en invandrarkid från förorten är det andra grejer som gäller. Och det förväntas av oss... Samhället förväntar sig att vi skall spela våra roller. Att vi skall hålla oss till manus.

Tystnad.

Sara:

– Scenerna finns redan nedskrivna. Skolsalen. Arbetsplatsen. Krogen. Julmiddagen. Alla har de egna förutsättningar, och vår rolltolkning förväntas variera mellan dem.

Paus.

Sara:

– Så, för det mesta spelar vi teater. Och det vi tar del av, från andra människor, är olika tolkningar av den förutbestämda roll som andra givit dem. Men ibland blixtrar någonting annat förbi. Och kommer man någon riktigt nära kanske man faktiskt får lov att snegla vid den person som personen själv tror att hon är. Det är vackert, tycker jag.

Paus.

Sara:

– Teater för mig är ett sätt att komma bort från all teater, hur konstigt det än kan låta. Jag får öva mig i att borra mig förbi alla roller, för att komma in, inuti den människan, den verkliga människan som jag skall porträttera. Det kanske är på låtsas, men det känns verkligt för mig.

Tystnad.

Sara:

– Det var därför den här pjäsen tilltalade mig. En pjäs om en pjäs om människor som du och jag. Som förvirrar bort sig. Utan en stor poäng på slutet. Som stundtals vågar försöka vara någonting som inte är förutbestämt. Kanske. I svaga stunder. När masken faller av. När strålkastarna riktas bort för en stund.

Paus.

Sara:

– Annars är nog min grej att försöka vara tuff. Den arga feministen från arbetarklassen liksom. Som inte har tid att höra vad andra tycker. Som inte orkar vänta på att masken skall falla. Som inte orkar spela sin roll. Den arga feministen som bara jobbar på, inte tar skit från någon och klarar sig bäst själv. Ett givet resultat av en hård uppväxt med en tillhörande ilska mot samhällsordningen, självklart. Det är min roll. Farsan stack tidigt, tog

inget ansvar. Morsan fick bära allt. Sedan, när hon inte kunde längre, fick jag ta över. Syskonen. Maten. Pengarna som inte fanns. Jag fick bli hård. Tuff. Kvinnan som fick stå i skiten. Mannen som kom undan, och styrde världen. så är manuset skrivet, liksom.

Tystnad...

Sara:

– Det är min roll, men det är också sant. Könsmaktsordningen alltså, och att den är *fucked up*. Och även om jag hatar den, så låter jag den definiera mig. Det är det jag hatar allra mest. Hur sjukt det än låter vill jag nog egentligen vara Peter. Jag vill ha lyxen att ha hans svårmod. Han kan få mitt.

Paus.

Sara:

– Det är inte lätt egentligen. Att vara någon överhuvudtaget. Det är inte konstigt att folk bryter ihop, klär sig i mantel och bosätter sig i en kundvagn. De flippar på sin roll. På verklighetsteatern. Vetskapen om att manuset redan är skrivet. "Nej, jag är inte med längre", säger de. Och så kliver de av scenen. Samhället.

Paus.

Sara:

– De som säger att vi har ett jämställt samhälle... Herregud. Om män väljer män, och svenska män väljer svenska män, som verkar funka som de skall, hur stor chans har då en handikappad kvinna från Iran med halvtaskig svenska? Bara som ett exempel, alltså.

Paus.

Sara:

– Och i teaterns värld... Dit jag flyr för att komma undan verklighetsteatern... Dit jag flyr för att sätta mig in i andra människor utanför min egen stereotypa roll... Inte ens där kommer jag undan. De flesta manusförfattare är män och de flesta kvinnoroller i pjäser är funktionsroller för de manliga karaktärernas utveckling. Kvinnor skall vinnas. Eller räddas. Eller lämnas. Eller beskyddas.

Tystnad.

Sara:

– Jag blir bitter. Och sur. Elak. Ta den här pjäsen som exempel. Tre manliga roller. En kvinna. Som då får funktionen att just belysa det här med genus och könsroller. Och så var det klart. Ingen ytterligare karaktärsutveckling. Det räcker med "kvinnofrågorna". Jag blir "tjejen i pjäsen". Men inte fan blir Peter eller "J" – "killarna i pjäsen". Nej, de är nämligen "normen i pjäsen".

Paus.

Sara:

– Varför kunde det inte ha varit Peter som stod här och snackade om könsroller och socialt betingat beteende? Så hade jag kunnat snacka om hur jobbigt det är att vara konstnär, istället. Men nej.

Tystnad.

Sara:

– Och så var vi där igen. Jag är avundsjuk på Peter. Därför att han har lyxen att vara deprimerad. Är inte det sjukt... Om han nu är deprimerad. Han kanske bara spelar sin roll.

Paus.

Sara:

– Nej. Det är för mycket.

Sara går av scen, Regissören kommer på.

Regissören:

– Det är roligt. Hon nämnde inte ens mig i den där upprabblingen. Peter och "J", det är de som är "killarna i pjäsen". Och Sara är en funktionsroll, en eftertanke av manusförfattaren. Men vad är då jag?

Paus.

Regissören:

– Jag är inte förvånad, alltså. Nej, det har alltid varit såhär. Jag är osynlig, liksom. Inte så att jag inte tar plats i rummet eller att jag inte pratar hela tiden... Det gör jag – men det är liksom ingen som riktigt lyssnar. Jag är inte på riktigt. Alla andra har något viktigt för sig... Ni vet, när man jobbar i ett projekt och det är tidsbrist och man sitter på nätterna, och så ringer man någon annan och säger "du måste hjälpa till, det är kris". Vet ni vad de säger då? Då säger de "nej, jag kan inte, jag måste spendera tid med min sambo, du förstår, eller hur?". Och jag säger "såklart jag förstår, förlåt, du gör ett bra jobb". Deras liv är nämligen på riktigt. Jag är alltid den som får bära det tyngsta lasset, men jag är aldrig den som står med pokalen på slutet.

Tystnad.

Regissören:

– Jag skall inte klaga. Det är nämligen självvalt, till viss del. Alltså, jag tar på mig allt eftersom det ger mig ett sammanhang, även om mitt sammanhang är på låtsas. Men jag kan intala mig själv att det spelar roll... Det är väl egentligen någon slags dödsångest. Jag vet inte.

Paus.

Regissören:

– Och till och med i den här pjäsen... Jag har ingen roll. Jag är "Regissören". In i ett sammanhang, och sedan ut. Och sedan in i nästa. Ingen kommer ihåg att jag ens var där.

Tystnad...

Regissören:

– När mitt förhållande sprack, då var det ingenting kvar. Ingenting. Nu vet jag inte vad jag vill längre. Eller vem jag vill vara. Det är mycket... För mycket.

Slut på scenen. Ridån går ned.

SCEN 8: INGEN VILL LYSSNA

Ridån går upp. Peter, "J", och Sara sitter runt ett bord. Regissören kommer in på scenen med ett brev i handen.

Regissören:

– Dåliga nyheter allihopa.

Peter:

– Vad är det nu då?

Regissören:

– Teaterns ledning. En av dem var här igår på repet.

"J":

– Jag såg ingen.

Sara:

– Inte jag heller, och dessutom... Är inte det här själva föreställningen?

Regissören:

– Det är möjligt, men av någon anledning så är det inte så längre. Det bästa i det här läget är att bara lyssna och acceptera, återigen som när man ser på amerikansk film.

Peter:

– Det känns lite som det här greppet med flera olika verkligheter i en och samma pjäs kanske blev mer än vad manusförfattaren var kapabel att hantera.

"J":

– Så har jag känt hela tiden.

Regissören:

– Hur som helst. Nu är det i alla fall såhär att teaterledningen har skrivit ett brev...

"J":

– I pjäsen...

Regissören:

– Just det, i pjäsen...

Peter:

– Du menar "i pjäsen i pjäsen", eller?

Regissören:

– Sluta nu! Jag vet inte. Jag orkar inte med den här skiten mer. Det här är ett försök att föra handlingen vidare, så kan ni bara lyssna nu...

Sara:

– Men den här teaterledningen. När fan kom de in i det här? Jag tycker inte att det känns ok att kasta in en *plot-device* som inte nämnts förut. Jag menar ingen har ju sagt någonting hittills, om var vi sätter upp pjäsen eller vem som bestämmer över oss... Det här känns väldigt plötsligt och forcerat.

Regissören:

– Ni vet ju inte ens vad det står i brevet!

Peter:

– Nej, men spelar det någon roll? Jag menar är det ens möjligt att föra handlingen vidare när det inte finns någon från början?

"J":

– Jag håller med Peter. Den här pjäsen har bara varit en serie monologer och dialoger.

Regissören:

– Jag ger upp.

Regissören kastar brevet på scengolvet och går av scenen. Peter, "J" och Sara sitter kvar i tystnad. De stirrar på brevet med tomma ansiktsuttryck.

Sara:

– Jaha. Vad gör vi nu då?

"J":

– Ja, jag vet inte.

Peter:

– Inte jag heller. Men jag måste erkänna att jag är lite nyfiken.

Sara:

– Jag med, men jag vet inte varför.

"J":

– Ok. Vi läser väl då.

"J" tar upp brevet och läser högt.

"J":

– "Från teaterledningen. Kära ensemble, vår utsände bevittnade igår er repetition av scen sju, och vi har diskuterat utvecklingen av pjäsen under förmiddagen. Tyvärr känner ingen av oss att pjäsen har utvecklats i den riktning vi hade hoppats. I samtal med manusförfattaren har vi gett uttryck för en förhoppning om en vass och intelligent pjäs som på ett kontemporärt sätt beskriver livets strapatser för ett antal unga vuxna. Resultatet verkar dock mer likna en samling långtråkiga monologer av lätt neurotisk karaktär. Pjäsen är allt för fokuserad på navelskåderi och har tappat fokus. Vi känner inte att det är möjligt att vända på denna negativa utveckling, utan har beslutat att pjäsen läggs ned med omedelbar verkan. Vi önskar er all lycka i att hitta nya roller i en annan pjäs, hos en annan teater..."

Tystnad.

Peter:

– Det var som fan.

Sara:

– Oj då.

"J":

– Jag... Jag måste säga att jag är besviken. Jag menar, jag tycker själv att pjäsen är skit men... Jag hade någonstans börjat...

Peter:

– ...Börjat tycka om att hänga med er.

Sara:

– ...Börjat tycka om att spela ut.

Peter:

– ...Utan ramar, liksom.

Tystnad igen.

Peter:

– Men nu blir det väldigt komplicerat, tycker jag. Om pjäsen är nedlagd, vem är jag nu? Är jag Peter i pjäsen, Peter i pjäsen i pjäsen, eller bara en person på en scen?

"J":

– Hmm... Det där är djupt. Jag menar är vi inte alla bara en person på en scen? Om världen är en scen, menar jag.

Sara:

– Och det är den ju, när alla bara spelar en roll, hela tiden.

Plötsligt släcks ljuset på scenen.

Peter:

– Men när scenljuset släcks...

"J":

– När man ligger där ensam i sin säng...

Sara:

– När publiken har gått hem...

Peter:

– Vem är man då?

Slut på scen. Ett oerhört djup sänker sig (kanske) över salongen.

SCEN 9: NÄR FÅR VI GÅ HEM?

Regissören står ensam på scenen.

Regissören:

– Så, det var det. Ännu ett sammanhang som tar slut. Och alla går vidare, men jag står kvar.

Paus.

Regissören:

– Jag känner ändå att jag vill försöka rädda det här på något sätt. För även om pjäsen är nedlagd, och även om den aldrig var speciellt bra, så var det ändå ett par repliker som var någorlunda tankvärda.

Peter kommer in på scenen.

Peter:

– Jag tycker mer att själva förvirringen var poängen.

Regissören:

– Är du fortfarande kvar här?

Peter:

– Faktiskt. Jag tänkte att vi inte var riktigt färdiga än.

Regissören:

– Hur menar du?

Peter:

– Den här pjäsen har varit en enda röra... Vilket är ovanligt i fiktion. De flesta filmer, böcker och pjäser har sin egen speciella ordning.

Regissören:

– Ja, de går efter den anglosaxiska berättarmodellen: Introduktion, upptrappning, klimax, avslutning.

Peter:

– Visst, visst. Men så funkar ju inte livet. Livet är tämligen *fucked up*. Men eftersom alla hela tiden försöker hålla masken kan det kännas ganska ensamt ibland – när man känner sig helt och hållet förvirrad.

Regissören:

– Kanske.

Peter:

– Sähär, alltså: De flesta av oss går runt och känner oss ganska otillräckliga mest hela tiden. Och hur ärlig man än vill vara, är man aldrig riktigt sig själv. De flesta har egentligen ganska svårt för att definiera vem de egentligen är. Bara den här grejen att vara instängd i en kropp och titta ut och interagera med andra människor genom någon form av överenskommelse om språk och signaler... Det är jävligt komplext. Men någonstans på vägen var det någon som bestämde att vi alla måste låtsas att allting är så jävla självklart. Och en bra person är en säker person, en stadig person, en person som aldrig tvivlar, som alltid handlar på rätt sätt och som aldrig låter sig trampas på. Och här har fiktionen mycket att svara för; det är ju våra gemensamma berättelser som förmedlar de här normerna till oss... Hur vi skall vara och varför. Och när vi inte är sådana, egentligen... Det är då vi får nervösa ryck i vänster ögonlock och tvingas gå till doktorn och be om recept på nerpiller.

Regissören:

– Så du menar alltså att den här pjäsen försöker förmedla att det är OK att vara förvirrad?

Peter:

– Nej, inte riktigt. Men ingenting är egentligen på riktigt, liksom. Man ser på nyheterna och de berättar att "börsen faller, börsen faller". Varför då? Vad är börsen? Vad är aktier? Var finns de? Kan jag ta på dem? Det är ett uppdyktat system. Allting är uppdyktat. Samhället är ett försök att enas om ett par definitioner, så att vi kan försöka förhålla oss till varandra. Men ingenting är egentligen självklart. Och då är det inte så konstigt att man känner sig lite vilsen inuti, emellanåt.

Regissören:

– Jag förstår vad du menar, men jag vet inte om jag köper det.

Peter:

– Vad tror du då?

Regissören:

– Jag vet inte vad jag tror om den här pjäsen, men i mitt eget liv handlar allting om sammanhang, som jag berättade förut. Och egentligen är "ett sammanhang" detsamma som "ett hem".

Peter:

– Nu är jag inte med.

Regissören:

– Alla människor bär på någon form av längtan, eller hur?

Peter:

– Det var ju ungefär vad jag sa till dig för några scener sedan, ja. Har du rätt replik?

Regissören:

– Vi vet inte vad vi längtar efter, eller varför vi längtar. Men vi gör det. Och det är den där naggande känslan, den där odefinierbara värken längst inne i ryggmärgen, som driver oss att försöka.

Peter:

– Känns fortfarande som om du läser mina repliker från scen fem. Men ok, jag hänger på: Försök vad då?

Regissören:

– Allt. Vi vill framåt. Vi vill färdas. Ingen vill bli stillastående. Alla vill någonstans. Och vi bygger. Vi bygger våra hus. Ibland rasar de. Då gråter vi en stund, men sedan börjar vi bygga igen. Vi har inget annat val. Vi vill framåt, mot det vi längtar efter.

Peter:

– Även om vi inte vet vad det är, menar du. Men den enda egentliga färdens som är definitiv, som vi alla befinner oss på, är ju färdens mot döden.

Regissören:

– Korrekt. Absolut. Döden är jävligt intressant.

Peter:

– Visst är den det, och speciellt eftersom vårt samhälle litegrann bygger på idén att vi inte kommer att dö.

Regissören:

– Nu är det jag som inte är med. Igen.

Peter:

– Jo, men det stämmer ju, det du säger. Vår längtan gör att vi bygger... Vi bygger vårt kapital, vi bygger karriärer... Vi samlar erfarenheter. Vi samlar på porslin. Men allt det där är väldigt förankrat i livet. Jag menar, vad skall du med ett fett bankkonto till när du är död? Spelar det någon roll att du lyckades bli chef när du sitter på ålderdomshemmet? Det känns som om vårt byggande är väldigt ensidigt. Det är väldigt materiellt och kapitalistiskt. Om vi orkar tänka på det här med döden, då tillkommer ett helt nytt perspektiv.

Regissören:

– Hur då?

Peter:

– Vad är egentligen viktigt? Vad är det jag bör bygga? Vad skall jag investera min tid i? Är det viktigare att bli VD än att spela TV-spel? Varför? Om jag tycker att det är roligare att spela TV-spel, borde jag inte göra det då? Borde jag inte investera min tid i det som jag tycker är roligast? Eller är det kanske så att det där byggandet som du pratar om, det borde egentligen ske på insidan?

Regissören:

– Du menar andligt?

Peter:

– Jag menar att vi, i samhället, är väldigt bra på att föra jävla mycket väsen... Men när man går och lägger sig på söndagskvällen, då kommer de där frågorna krypande... De som dränkts i allt buller på dagen.

Regissören:

– Den existentiella björnfällan.

Peter:

– Precis. "Varför finns jag, vem är jag, vad är syftet med livet?" Men eftersom vi spenderar all vår tid med att bygga våra materiella hus...

Regissören:

– ...Finns ingen tid att också bygga våra andliga.

Peter:

– Kanske handlar livet om att kunna komma till freds med sin existens. Det är det vi längtar efter.

Regissören:

– Ja och nej. Vi längtar efter sammanhanget. Vi längtar efter att få komma hem.

Peter:

– Jag tänker på hundar. Jag vet inte hur man vet sådant där, men det sägs ju i alla fall att djur inte är medvetna om sin existens på samma sätt som människor. De går mer på instinkt. De funderar inte över varför de finns eller på att de en dag kommer att dö. Men vi gör det, och man kan fråga sig om vår förmåga att göra det är en gåva eller en förbannelse?

Regissören:

– Men börjar man tänka på det sättet är det egentligen svårt att motivera varför man skall göra någonting alls, överhuvudtaget.

Peter:

– Kanske. Men samtidigt har vi ju byggt samhället på ett sådant sätt att vi aldrig skall ha tid att fundera. Vi vill bli av med vår medvetenhet kring existensen.

Regissören:

– Vi spelar hellre ett spel, menar du.

Peter:

– Exakt. Den här pjäsen kan inte läggas ner därför att scenen är världen och alla roller är människors försök att definiera sig själva i olika sammanhang.

Regissören:

– Även om alla egentligen bara vill komma hem.

Peter:

– Men det är svårt att hitta hem om man inte vet vem man är eller var man kommer ifrån.

Regissören:

– Och ännu svårare om man aldrig ställer sig själv de frågorna. Därför kanske man skall bygga lika mycket inuti som man bygger utanpå.

Tystnad.

Peter:

– Ärligt talat; jag vet inte. Det är lätt att flumma iväg såhär, men frågan är om det egentligen leder någon vart?

Regissören:

– Precis som allt annat då?

Peter:

– Äsch. Anledningen till att jag fortfarande är kvar här, är att jag inte ville gå hem utan dig. Jag vill att du skall veta att även om den här pjäsen – det här sammanhanget som du säger – snart är slut så kan vi skapa ett nytt sammanhang tillsammans. Du har nämligen blivit min vän. Det var det jag ville säga.

Regissören:

– ...Oj. Det, alltså jag, äh...

Peter:

– Nu känns det plötsligt väldigt sockersött, allting. Men vad jag menar är att om det är någonting som är meningsfullt här i livet, så är det väl interaktionen med andra människor? Det är i alla fall det som är mest intressant. Och tillsammans med vänner och familj försöker vi bygga våra egna små nav, små verkligheter att känna oss trygga i. Visserligen är vi väldigt influerade av fiktionen, jag menar alla tror ju att de har huvudrollen i sin egen jävla *sit-com*, och att de och deras vänner är sååååååååååå speciella... Men kanske är det just att bygga sådana relationer, sådana sammanhang... Kanske är det ett steg på vägen att hitta hem. Eller bygga ett hem där själen kan få bo.

Regissören:

– Alla vill ha trygghet, såklart. Alla vill ha en mening. Och mening får man i sammanhang, men sitt eget sammanhang får man bygga själv.

Peter:

– Inte själv. Tillsammans med andra.

Regissören:

– Och sedan dör vi.

Peter:

– Nåt i den stilen ja. Jag vet inte. Men jag vet ett jävligt bra sammanhang som jag föreslår att vi börjar färdas mot just nu.

Regissören:

– Jaha, vad då för sammanhang?

Peter:

– Krogen. Du bjuder. *Let's go!*

Slut på scen.

SCEN 10: ALLT SKALL BORT

"J" och Sara går och städar på scenen, med sopborste och dammtrasa.

"J":

– Jag fattar inte att teaterledningen kan tvinga oss att städa hela teatern efter att vi fått sparken.

Sara:

– Det låter nästan som att du förväntar dig någon form av logik från allt det här.

"J":

– Hmm... Det finns väl någon slags symbolism här antar jag...
Städa upp och gå vidare.

Sara:

– Göra rent hus.

"J":

– Plocka upp bitarna.

Sara:

– Skit samma. Folk säger så jävla mycket konstiga saker. Små uttryck som man slänger sig med.

"J":

– Som typ "skit samma"?

Sara:

– Poäng till dig.

"J":

– I scen ett sa du dessutom, och jag citerar: "Jag menar liksom, hallå?".

Sara:

– Ja men det var ju innan min karaktär utvecklades. Det var nog tänkt att jag skulle vara lite mer bimboaktig först.

"J":

– Aha, så du erkänner alltså att din roll faktiskt har karaktärsutveckling?

Sara:

– På ett väldigt ensidigt och ologiskt sätt, ja.

"J":

– Hmm, ok.

Sara:

– I alla fall. Folk och deras uttryck. "Som man bäddar får man ligga", "den som gräver en grop åt andra, faller ofta själv däri", "i krig och kärlek är allt tillåtet", "bättre en fågel i handen än tio i skogen".

"J":

– Det är ordspråk. Vad är det med det?

Sara:

– Folk säger sådant hela tiden. Men vad betyder det egentligen? Det är som att det skulle finnas etik och moral inbyggt i atmosfären; att det skulle finnas en lag, ungefär som gravitation, som allting förr eller senare rättar sig efter. Men är det så?

"J":

– Fortsätt. Det låter mycket intressant, det här.

Sara:

– Är det verkligen så att man får ligga som man bäddar? Mitt ex till exempel, han tyckte bestämt att "den man ligger med får bädda". Och de som gräver en grop åt andra... De kommer väl oftast undan med det? Kolla på politiker. Alla skandaler som kommer fram visar ju bara att det finns betydligt fler som inte upptäcks.

"J":

– De flesta människor har väl begått misstag. Det är inte så konstigt att det kommer fram saker när media går igenom en människas hela liv.

Sara:

– Allt är inte tillåtet i krig och kärlek, men kärlek kan absolut vara krig. Och är det inte bättre med tio fåglar i skogen om man råkar äga skogshelvetet?

"J":

– Vart vill du komma med de här charmerande omskrivningarna av kända ordspråk?

Sara:

– Jo, eftersom vi städar här och så, tyckte jag att det kunde vara på sin plats att köra en högtryckstvätt på det här med kollektiv visdom. Ordspråk kan verka ofarliga, men de är i mångt och mycket ett förkroppsligande av samhällsnormer. "Saker som man skall tycka". Det behöver inte vara ordspråk, det kan vara sådana där "färdigskrivna repliker" som folk kastar ur sig när de vill förminska någon...

"J":

– Exempel?

Sara:

– "Du förstår när du blir äldre". "Du får se när du får egna barn".
"Det där trodde jag också när jag var i din ålder". "När man får barn förändras hela livet".

"J":

– Ett visst överslag av barn- och åldersrelaterade repliker där.

Sara:

– Poängen är att allt det där bara är ett sätt att inte behöva lyssna på människor. Om jag säger något till dig, och du svarar med att säga "du förstår när du blir äldre", vilken kvalitet är det på kommunikationen då? Är det verkligen meningsfullt? Du skulle lika gärna kunna säga "jag skiter i dig". Det är ungefär samma sak.

"J":

– Fast det där med barn stämmer nog. Jag menar jag vet polare som har totalförädrats när de fått barn. Och de säger själva att de ser annorlunda på livet nu.

Sara:

– Jag köper att livet förändras. Självklart förändras det, jag menar du har ju ansvar för ett liv. Du är inte längre den viktigaste individen i din egen verklighetsuppfattning... Jag är dock tveksam till att det följer med en helt ny livskunskap vid födseln. Som om man pressar ur sig en ny bruksanvisning mellan ungen och moderkakan, liksom.

"J":

– I visa delar av Kina är det tradition att tillaga och äta moderkakan efter en födsel. Den tros innehålla visdom och kraft.

Sara:

– Är det livets mening att skaffa barn?

"J":

– Rent biologiskt är det nog så, ja.

Sara:

– Ok. Livets mening är att fler människor skall gå runt och undra vad fan de gör här? Det är alltså konceptet?

"J":

– Det där med barn är ju en svår grej. Men det är klart att man vill ha barn.

Sara:

– Varför? Därför att "det är så"? Det är en samhällsnorm. Men är det något man egentligen funderar på?

"J":

– Man skulle kunna se det som en skuldavbetalning.

Sara:

– En skuldavbetalning?

"J":

– Mina föräldrar såg till att jag föddes. Jag fick ett liv. Jag kan ge samma sak till någon annan.

Sara:

– Ok, det låter lite sjukt, men jag förstår logiken. Det jag inte förstår däremot, är att människor anser att det är en självklarhet. Om jag till exempel väljer att inte skaffa barn, får jag ett sämre liv då? Är jag till och med mindre värd som människa? Det köper inte jag.

"J":

– Sedan finns de ju de som inte kan få barn.

Sara:

– Det jag avskyr är de här självskrivna sanningarna. Bara för att tillräckligt många säger "livet får mening när man skaffar barn" så betyder inte det att det är sant.

"J":

– Det här med sanningar är mycket komplicerat.

Sara:

– Jag skulle till exempel kunna börja med att säga "livet får mening när man bestämmer sig för att inte skaffa barn".

"J":

– Ja, det skulle du kunna säga. Men det vet du ju inte, eftersom du aldrig haft barn.

Sara:

– Men de som har barn har ju aldrig "inte skaffat barn", så hur kan de veta bättre?

"J":

– Det vet jag inte.

Sara:

– Som kvinna är det här med barn väldigt stressande.

"J":
– Varför då?

Sara:
– Vad tror du? Du kan ju, förutsatt att dina spermier kan simma, bestämma dig för att skaffa barn när som helst. Jag däremot, har en tidsbestämd fruktbarhetsperiod, vilket gör att varje släkttidag består av minst tio korsförhör i stil med "är det inte dags att skaffa barn snart, du blir inte yngre, har du inte hittat rätt kille än?".

"J":
– Det verkar jobbigt. Men även om jag nu kan befrukta en kvinna oavsett hur gammal jag är, vem vill ha en farsa med rullator, när man är tonåring?

Sara:
– Pressen ligger på kvinnan. Som vanligt.

"J":
– Och om jag inte är miljonär, hur skall jag skaffa mig en yngre kvinna när jag är typ 60 år?

Sara:
– Tro fan att livet förändras sedan, när ungen är ute. För då skall kvinnan sköta den biten också. Blöjor och städning och fan vet allt.

"J":
– Riktigt så illa är det väl inte längre?

Sara:
– Inte officiellt. Men gå in i vilken leksaksaffär som helst och titta på avdelningen för barn i åldrarna tre till tio år. Pojkarnas leksaker handlar om *action* och aktivitet. Flickornas leksaker handlar om omhändertagande och passivitet.

"J":
– Nu var det ett tag sedan jag var i en leksaksaffär...

Sara:
– Jag var på "Toys 'R' Us" förra veckan, med min systerdotter. Hon är fem år. Det finns en speciell avdelning för flickor. Gissa vilken färg den har?

"J":
– Marinblå kanske?

Sara:
– Den är rosa, såklart. Och i den kan man hitta spisar, bäbisdockor, tvättleksaker, matleksaker och till och med leksaksdammsugare!

"J":

– Men de där grejerna kan väl pojkar också leka med?

Sara:

– Jo, men först och främst så är de placerade i den rosa avdelningen. De ligger i rosa förpackningar och förpackningarna har bilder av tjejer på sig. Hur sannolikt tror du det är att Kalle, fem år, kommer att rycka pappa i rockärmen och säga "en sådan vill jag ha!"

"J":

– Lika sannolikt som det är att Lisa, sju år, kommer att vilja ha en "Ninja action man" från den blåa avdelningen.

Sara:

- Vi säger att Lisa får den där "Ninja man". Vad händer när hon kommer till skolan och alla kompisarna har Barbie? Hur kommer Lisa att behandlas då?

"J":

– Jag är med dig.

Sara:

– Konsekvens: Vi snackar jävligt mycket jämställdhet, men flickors lek handlar om att öva sig på att sköta ett hem, att se saker runt omkring sig, att vara till lags. Pojkars lek handlar om att kliva fram och ta initiativ, vara hårda och kräva seger, även på bekostnad av andra.

"J":

– Hmm, ok.

Sara:

– Vad händer sedan, tror du? När Lisa växer upp och blir gravid?

"J":

– Vem är pappan?

Sara:

– Det är ju Kalle, såklart.

"J":

– Ah, Lisa är alltså äldre än sin man. Det är ovanligt.

Sara:

– Ja, i det avseendet är de lite mer okonventionella, men vad händer nu när Lisa skall föda?

"J":

– Jag kan tänka mig att de åker till sjukhuset, kanske tar de taxi, eller så kör Kalle, om han har körkort och om de har haft råd att skaffa sig en bil...

Sara:

– Ugh. Vad jag menar är att Kalle tror att han är jämställd, men eftersom han inte har tränat hela sin barndom på just det här; att ta hand om ett hem, att se andras behov... Så är det ändå Lisa som kommer att få göra mest.

"J":

– Ok, jag är med på det.

"Sara":

– Dessutom tycker både Lisa och Kalle att det är bättre att Lisa tar mest föräldraledighet, eftersom Kalle tjänar mer på sitt jobb. Och varför är det så då?

"J":

– Det är väl en helt annan sak?

Sara:

– Trodde du ja... Men eftersom kvinnor traditionellt varit de som tagit hand om hemmet har de alltid ansetts osäkra som arbetskraft, de kan ju bli med barn och försvinna. Det är en av faktorerna som fortfarande håller kvinnors löner nere, vilket i sin tur bidrar till beslutet att låta kvinnan ta mer föräldraledighet. Allt hänger ihop!

"J":

– Det är ofta så, i samhället.

Sara:

– Jag är inte emot att föda barn. Det kan hända att jag vill ha barn en dag, men jag vänder mig mot det där självklara. Det är fan ingen som berättar om normsamhället och kvinnoförtryck i samma andetag som de säger att "*barn förändrar livet*".

"J":

– Vet du en sak, jag håller med dig. Men det är inte lätt, jämställdhet. Vi har lekt med "He-Man" och för oss blir det att lära sig på nytt när vi skall ta lika stor del av hushållsarbetet. Det krävs en stor förändring.

Sara:

– Det gör det absolut, men ni är skyldiga att göra den.

"J":

– Igen; jag håller med dig. Men om man inte är medveten om allt det här... Då känner man bara ett stort motstånd.

Sara:

– Det är många som gör det, ja.

"J":

– Hur som helst... Nu tror jag att vi städat färdigt på scenen.

Sara:

– Lustigt att du skulle säga det.

"J":

– Varför?

Sara:

– Det blev lite metaforiskt med tanke på att vi avhandlat ännu ett ämne, nu. Det var väl liksom det här med barn som fattades. Nu har vi liksom snackat om det mesta i livet; studier, jobb, karriär, död...

"J":

– Vi har inte varit inne så mycket på ålderdom.

Sara:

– Det får bli en annan pjäs.

"J":

– Rätt. Men du, här under mattan måste vi dammsuga lite också...

Tystnad.

"J":

– Jag tänkte på det där som regissören snackar om hela tiden...
Sammanhang.

Sara:

– Ja?

"J":

– Ja, om människan hela tiden strävar efter sammanhang... Tror du inte att det kan vara en orsak till varför det känns självklart för de flesta att skaffa barn? Snacka om att skaffa sig ett sammanhang och mening för resten av livet... Familjen är ju den ultimata trygghetskonstruktionen; "här är jag, här är min hona, här är mina ungar"... Allt på en gång – sammanhang och mening, avklarat.

Sara:

– Du... Det ligger något i det.

"J":

– Ja... Och jag måste säga att det lockar mig. Att jag längtar dit, på något sätt. Inte just nu kanske, men någon gång.

Sara:

– Ja. Jag skulle ljuga om jag sa något annat. Jag håller med. Men det är mycket på vägen som tar emot. Som får mig att må illa.

"J":

– Sedan är det kanske så... Men bara kanske, att vissa människor... Som min farsa brukar säga. Vissa människor är inte menade att ha körkort. Andra är kanske inte menade att ha barn.

Sara:

– Vadå, du menar av ödet då eller?

"J":

– Nja, mer "vad man är lämpad för", liksom.

Sara:

– Men är man hetero och över 25 så är det en självklarhet, i normsamhället alltså, att man skall börja fundera på barn, eller hur?

"J":

– Samtidigt som det kanske är just ett homopar som verkligen är lämpade att bli föräldrar, eller ett par som inte kan få barn.

Sara:

– Fast den här genetiska fixeringen är jävligt läskig.

"J":

– Hur menar du?

Sara:

– Alltså att det är så viktigt för folk att de är just deras spermier och ägg som skall skapa barnet. Jag är djupt rotad i den "socialt betingade verklighetsuppfattningen" – man blir den man blir baserat på vad man är med om. Och då är det ju faktiskt så att världen kollektivt redan producerat fler barn än vi behöver?

"J":

– Förklara mer, tack.

Sara:

– Jag snackar om adoption. Att det borde vara mer vanligt att folk adopterar barn. Men så är det ju inte. Folk tänker "låt oss tillverka en ny unge" istället för att ta hand om en redan existerande som är i desperat behov av ett hem och kärlek.

"J":

– Jo, men själva tillverkandet är ju rätt kul i sig...

Sara:

– Skämta inte bort det här nu.

"J":

– Ok. Men då måste jag erkänna att det här med genetiken är något som jag faktiskt funderar på ibland. Alltså, vem är man egentligen?

Jag köper det där med socialt betingat beteende, men inte bara. Man ärver ju en jävla massa biologiskt också, från sina föräldrar. Allt från sjukdomar till små fysiska egenheter, som att trumma med fingrarna på ett visst sätt när man har tråkigt, eller hur ens skratt låter... Är det helt omöjligt att man då även ärver andra drag?

Sara:

– Man lär sig ett beteende. Det är vad jag tror.

"J":

– Kanske. Men sedan, och jag har verkligen funderat på det här, finns det en tredje grej också. Man snackar ju ofta om det genetiska och det socialt betingade, men aldrig om det "helt unika".

Sara:

– Vad är det?

"J":

– Saker man gör, grejer man tänker, passioner man får i livet... Saker som inte kan härledas varken till genetik eller till något man lär sig av föräldrar eller släkt eller vänner. Alltså, saker som bara dyker upp inuti. Jag vet att jag har värderingar som varken är ärvda eller reaktionära. Jag vet att jag gillar att spela teater... Men var har jag fått det någonstans? Vad kommer det där lilla kornet ifrån, det där lilla som är odiskutabelt "jag"?

Sara:

– Jag är inte riktigt med, men om du vill ha ett namn på det så är det väl "själen" du pratar om.

"J":

– Kanske.

Sara:

– Sen vet jag inte om jag tror att vi har någon själ, förstås.

"J":

– Det beror lite på hur man definierar "själ". Det kanske inte är något slags gasmoln som svävar upp till himlen när man dör, men det kanske ändå är en bra term, ett bra samlingsord för att beskriva vad som faktiskt är unikt med varje enskild individ.

Sara:

– Hmm... Det där var lite vackert, på något sätt.

"J":

– Och då är vi ju tillbaka på det här med döden. Tanken på att det skulle hända något efter döden känns lite långsökt. Men samtidigt känns det jävligt långsökt att allting bara är en slump, också. Att vi bara råkar existera, därför att ett antal molekyler bestämde sig för att de trivdes rätt bra ihop.

Sara:

– Vad, är du en sådan där "jag-tror-på-skapelsen-människa"?

"J":

– Om du frågar mig om jag förnekar evolutionen och "Big bang-teorin" är svaret nej. Jag köper de bitarna. Men det är ju egentligen tämligen ointressant.

Sara:

– Hur menar du då?

"J":

– Tja, tänk dig att du har ett program till datorn. Om du tittar på själva kodningen så kan du se hur det hela är uppbyggt, alltså varför det händer någonting när du trycker på "enter". Men det du inte ser är varför. Varför skapades programmet, och vad kan jag göra med det?

Sara:

– Nu har du tappat bort mig totalt.

"J":

– Det var en rätt dålig jämförelse, så jag klandrar dig inte. Men evolutionen, och vetenskap över lag är lite grann som att ta isär ett urverk och se hur det kan komma sig att visarna kan röra sig. Man ser mekaniken. Men det berättar liksom inget om vad du skall ha själva klockan till.

Sara:

– Du menar att evolutionen, vetenskapen, gör att vi kan se ritningen men inte planen.

"J":

– Jag menar att vi ställer fel frågor, ibland. För mig är "varför?" mer intressant än "hur?". Och "allt är en slump" är lite för bekvämt för att vara sant, om du frågar mig.

Sara:

– Så du säger alltså att du tror på Gud och att det vi kommit fram till vetenskapligt är lite som att öppna källkoden och kolla hur Gud har programmerat.

"J":

– Men det svarar liksom inte på varför han gjorde det.

Sara:

– Varför "hen" gjorde det, om jag får be. Om det nu, mot förmodan, skulle finnas en Gud så tvekar jag på att hen skulle vara könsbestämd.

"J":

– Ok. Men sen vill jag inte fastna vid det här med Gud, heller. Gud är ju ett begrepp som människan skapat och i det begreppet finns så mycket historia och så mycket förbestämda definitioner att det blir jävligt svårt att fundera på tanken om någon slags Gud utan att låta begreppet definiera det man eventuellt kommer fram till.

Sara:

– Djupt, djupt. Men jag tänker direkt på två klassiska citat. Det ena är "vetenskapen för oss närmare Gud". Jag vill minnas att jag läst eller hört det någonstans, typ från religiösa forskare. Men om din teori stämmer så är ju det fel. Vi kanske ser delar av kodningen, alltså ritningen, men det lämnar ju allt det där med planen, alltså "varför"?

"J":

– Och det andra citatet?

Sara:

– Tja, du säger att det är att göra det lätt för sig att säga "allt är en slump". Men för mig låter det lika lätt att förklara allting med Gud; "Gud skapade universum", liksom. Och så var det klart. Men – och det är här citatet kommer in – då blir ju följdfrågan "vem skapade Gud?"

"J":

– Jag tycker att det är mer intressant med frågan "varför?", i så fall... Vilket liksom gör "gudsteorin" mer spännande än "slumpteorin". Alltså, "varför skapade Gud universum"?

Sara:

– Ja, "allting är en slump" lämnar inte direkt plats för följdfrågor.

"J":

– Inte direkt. Men hela den här diskussionen är så jävla infekterad att det liksom blir lönlöst.

Sara:

– Hur då, menar du?

"J":

– Tja, är det något jag känner mig säker på, så är det att om det finns en Gud och om den guden i så fall skapade oss, så gjorde "hen" inte det för att vi skulle dyrka honom. Och inte fan beror kvaliteten på "livet efter detta", om det nu blir något sådant, på vilken bok man råkat läsa eller vilket namn man väljer att titulera Gud med.

Sara:

– Så du vet inte att Gud finns, men om Gud finns så är du övertygad om att hen är emot religion?

"J":

– Inte emot, kanske... Men definitivt ingen stor fan av vad religion har lett till hittills.

Sara:

– Det är bara en grej som är fel med den logiken.

"J":

– Och det är?

Sara:

– Du förutsätter att om det finns en Gud, så är hen god. Men varför är det så självklart?

"J":

– Snackar vi Teodicé-problemet nu?

Sara:

– Jag menar bara att den där guden kanske hade tråkigt en eftermiddag och bestämde sig för att skapa lite underhållning. Typ som vi människor gör. Du vet, när man var liten och tog några kottar eller något och sedan spenderade en halv dag med att låtsas att de var levande och att de bodde i ett litet samhälle och att de hade olika typer av relationer till varandra.

"J":

– Det känns inte riktigt som något jag har lekt.

Sara:

– Ok. Du pratade om datorer förut. Program. Om vi tar något som är besläktat med det, typ TV-spel... TV-spel är ju små fiktiva verkligheter som vi människor byggt, för att roa oss själva. Vi programmerar in allt från fysik till artificiell intelligens och vi skapar karaktärer med namn och bakgrunder och onaturligt stora bröst eller magmuskler. Vi skapar en hel jävla verklighet vars enda mål är att roa oss. När jag tänker efter är det precis samma sak med typ filmer, böcker, teater...

"J":

– Ok. Så Gud fick tråkigt en dag, och skrev en pjäs, precis som den som vi är med i nu, bara det att vår manusförfattare skapar ord som skrivs ut på ett papper, som någon stackars jävel eventuellt kommer att läsa av misstag, men när Gud skriver sin pjäs, eller kodar sitt dataspel eller vad det nu var – då blir resultatet att hela jävla kosmos skapas?

Sara:

– Tja, eller så är Gud bara nån finnickig hobbyprogrammerare någonstans som gjort ett jävligt långdraget "Sims"-spel som ingen ville spela så det blev bara liggande på hårddisken, och jordens undergång blir typ när hen väljer att formatera skiten.

"J":

– Så vackert. Ha, ha...

Sara:

– Seriöst så vet jag inte vad jag skall tro om Gud och sådant där. Och det är jobbigt att tänka på det.

"J":

– Ja, och frågan är om livets mening är att gå runt och fundera på någonting vi omöjligen kan veta... Eller om det kanske istället är att försöka se vad man faktiskt kan göra i det där "Sims"-spelet som ingen vill spela.

Sara:

– Vad man kan göra av sin roll i skitpjäsen som ingen vill läsa.

"J":

– Precis. Livet är en teaterscen men ingen jävel har något manus.

Tystnad.

Sara:

– Jag kan inte säga att jag blev direkt klokare av den här diskussionen.

"J":

– Inte jag heller. Är det "*Men in Black*" – ett eller två – där allting zoomas ut på slutet och det visar sig att universum bara är en puttekula som några *alien-kids* leker med i en sandlåda?

Sara:

– Så jävla bra.

"J":

– Fast onödigt att bygga en så komplex kula bara för att använda den för att kasta på andra kulor.

Sara:

– Om det inte är så att kulan bara råkar innehålla ett kosmos av en slump.

"J":

– Mmm...

Sara:

– Och med det så anser jag att vi är klara med städningen.

"J":

– Fast det känns litegrann som att vi precis börjat.

Slut på scen.

SCEN 11: OCH NU DÅ?

Peter, "J", Regissören och Sara sitter runt ett bord. Det står ölflaskor och en bag-in-box på bordet.

"J":

– Jag måste säga att det var en jävligt bra idé att ha en sådan här "avslutningsfest", Peter.

Peter:

– Ja, jag kände att vi behövde knyta ihop säcken på något sätt.

Regissören:

– Precis. Hitta ett avslut, liksom.

Sara:

– Så, vad händer nu? Vad skall ni hitta på?

"J":

– Du menar "i framtiden"?

Sara:

– Tja, du vet... Vart tar ni vägen?

"J":

– Det beror förstås på vilka vi är.

Sara:

– Vadååå?

"J":

– Tja, om vi bara är fiktiva, alltså karaktärer i en pjäs så antar jag att vi upphör att existera så fort sista repliken är uppläst.

Peter:

– Nja, eller så är det liksom ett "self contained-universe": Så fort någon börjar läsa pjäsen igen så finns vi plötsligt på nytt!

Regissören:

– Jag tror att Sara mer menade vad vi skall göra i det verkliga livet, om vi nu finns i verkligheten.

"J":

– Ah, du menar så... Men den frågan är mycket jobbigare.

Peter:

– Jag håller med. "Vad skall du göra med ditt liv?", "vad skall du bli när du blir stor?" Den typen av frågor är verkligen själsdödande.

Sara:

– Du är redan stor, Peter. Så du kanske borde veta på ett ungefär vad det är du vill syssla med...

"J":

– Det är en ganska trist fråga också. För den blir liksom alltid jobbrelaterad, eller hur? Ungefär som att jobbet är det viktigaste i livet.

Regissören:

– Det är en stor del av livet. Jobbet alltså.

"J":

– Jo, men det är inte allt.

Sara:

– Man får väl helt enkelt välja att tolka frågorna annorlunda då. Om någon frågar "vad skall du göra i framtiden?" så kan man ju lite nonchalant svara; "jag tänkte lira en del TV-spel, åka på ett par schysta restresor, supa mig full ett par hundra gånger till, kanske skaffa några barn, bli gammal och dassig och slutligen dö i hjärtattack under ett samlag med en 30 år yngre partner".

Peter:

– Det är ett jävligt bra svar, faktiskt.

Regissören:

– Det är också ganska fejt.

Tystnad.

Peter:

– Så, hur avslutar man en sådan här grej då?

"J":

– Jag tror att många förväntar sig att vi skall sammanfatta vad vi lärt oss.

Sara:

– Vilka då? Pjäsen är ju nedlagd...

"J":

– Förvirra inte till det nu.

Peter:

– Det verkar lite trist att avsluta med en moralkaka. Roligare då att göra någonting helt oväntat.

Regissören:

– Jag har alltid velat se en film, ni vet en helt vanlig actionfilm, inget märkvärdigt – men efter typ halva tiden så blir hjälten skjuten och dör.

Peter:

– Jag fattar inte.

Regissören:

– Såhär: Om du går och ser en actionrulle med *Stallone* eller någon, och han har huvudrollen alltså, ingen biroll... Och handlingen följer honom, då förväntar du dig inte att han skall dö, eller hur? Det finns en liten chans att han dör i slutet av filmen, men om du sitter där och *Sly* är i knipa efter en timme, då väntar du dig att han skall komma undan, eller hur? Tänk dig då, i min film, alltså den som jag vill se. Då dör hjälten... *Sylvester dör*. Sedan fortsätter handlingen som om ingenting hade hänt, och de andra karaktärerna får jobba på, liksom.

Peter:

– Det verkar lite halvkorkat att döda hjälten efter halva filmen. Skulle det inte störa filmens flöde, liksom?

Regissören:

– Precis. Och det är så jävla oväntat. Jag längtar efter att få se det.

Peter:

– Det är en inte helt frisk fundering, det där.

Sara:

– Jag gillar den. Om man hade sett en sådan film, då hade alla andra filmer blivit lite mer osäkra sedan, eller hur? Har det hänt en gång kan det hända igen.

"J":

– Man skulle sitta lite mer på spänn, vara lite mer känslomässig engagerad i huvudpersonen.

Peter:

– Ah, jag hajar. Den specifika filmen där hjälten dör i mitten kanske inte skulle bli så himla bra, men alla andra filmer som man ser efteråt skulle bli bättre på grund av den.

Regissören:

– Det var längre än vad jag hade tänkt. Jag ville bara se hjälten dö.

Peter:

– Igen, en inte helt frisk tanke.

"J":

– Den här pjäsen kanske fyller samma funktion som din hjältedödsfilm.

Regissören:

– Det får du nog förklara lite.

"J":

– Tja, den är inte speciellt jättebra, men kanske, bara kanske tar man med sig något från den.

Peter:

– Är inte det lite smaklöst? Att försöka skriva upp pjäsens eventuella värde i sista scenen?

"J":

– Fråga inte mig, jag har inte skrivit manus.

Regissören:

– Det är väldigt osäkert av en författare att i detalj beskriva vad han eller hon vill åstadkomma.

Peter:

– Eller modigt.

Sara:

– Definitivt korkat.

Alla:

– Definitivt.

Peter:

– Jag... Tror att jag skall gå och jobba på min film nu. Jag känner för det. Inte för att jag vet vad det skall bli, men jag känner för det.

"J":

– Jag följer med. Inte för att jag vet om jag bryr mig, men jag följer med.

Peter och "J" reser sig och går. Sara och Regissören sitter kvar en stund under tystnad. Till slut reser även de sig upp och går. Ljustet slocknar.

SLUT.

GLIMTAR UR EN ÅTTIOTALISTS UPPVÄXT

Jag har grävt fram dagboksinslägg från min Lunarstorm-period, några gamla dikter, ICQ-konversationer och utdrag från chatt-rum. De är bara små tidsdokument, små fragment av verkligheten. Men de säger ändå något om hur vi skrev, hur vi kommunicerade och vilket språk vi valde att använda när vi väl hade gjort datorn och Internet till en form av generationsidentitet (i brist på annat). På kommande sidor kan du läsa en del av det jag hittat.

En tidig morgon i något chattrum, någonstans på Internet, 1999

Saure säger: En vacker sensommar sitter du och din mor tillsammans i en hammock och luktar nog allt lite kokos.

Salomondra säger: Kokos, kokosboll, kokoskaka, kokosmjölk, kokosgrädde... Ko.

Gurkan säger: Ostron? Bara att du ens nämnde namnet Harald betydde att du inte hade så stor saknad efter dom marockanska getingarna.

Le Communist säger: Ni är bög.

Tiger-Hövding säger: Nej, nej, nej. Ingen har tuggat där! Det vet jag säkert.

Silverfalken säger: °kokos! •timjan! °kokos! •timjan! °kokos! •timjan! °kokos! •timjan! °kokos! •timjan!

Lill.strumpan säger: Champingjong stavas f-a-n-n-y-ä-r-b-ä-s-t.

Silverfalken säger: Nej... Du har fattat fel; det stavas champingjong... Inte dyliskt.

Punkar Robin säger: Nej, dyliskt.

Amy Sliver säger: Heter det inte dyligt... Det är i alla fall ett ord jag gillar. Dyligt.

Lill.strumpan säger: Amy. Du är en bitch. Du är inte värd ens en liten smula kokos.

Tröga Råttan säger: Jon luktade kokos förra året men nu har han tvättat håret.

Amy Sliver säger: Fuck you, Lill.strumpa!

Lill.strumpa säger: Det är gott om man gör en massa chokladbollar å lägger dom i en skål å sen häller man pärlsocker så det geggat in ordentligt. Sen när man ätit upp bollarna har man goda pärlsockerkorn i botten som är bruna av smet. Dom äter man upp så jävla gott. En perfekt avslutning. Yo!

Amy Sliver säger: Du får väl för faan ha på kokos jävla idiot!!! Ska man behöva göra allt själv?!

Atomic säger: Kan man verkligen göra kokosbollar? Det är ju bara luft.

Mhyvanwhy säger: Alla får kissa i Ambras säng! Stuffstuffstuff.

Queen Of Dirt säger: Jag skar upp mitt ben när jag i all hast skulle det...

Vad handlar det om? Bussen rullar sakta och jag minns den. Kärleken. Lika ny som den är idag, lika bestämd och definitiv som den växer i mitt bröst. Lika tragisk och bortkommen som den var igår. Den finns till många. Och bara till en.

Senare och jag flyger. Ljusen från staden och månen som speglar sig i vattnet. Är han nöjd? Jag tror jag fyller år. Jag tror jag inte är. 19 år. Längre. Och tonåring blev nåt som bara var.

Gud finns däruppe, kanske. Eller nere. Eller runtomkring. Inuti? Men det är vackert. Och det är ICKE begränsat. För solen skiner alltid där. Ovanför molnen. Respektlöst. Men av vem?

Metalldetektor och rullband. Jag är hemma. Dea ringer och mamma vinkar – Mamma vinner. Så jag säger hejdå och vi går mot bilen som om jag inte fyllt. 20 år.

Pannkakor och då blir man inte. Smal. Skit samma, det var längesedan. Som igår. Ibland vet jag inte. Vem jag var.

Ny dag. Medan jag lever är hon död så vi åker för att säga hej då till det hon lämnat kvar. Det är konstigt att man har sådan respekt för en död kropp. Mer respekt än man någonsin haft för människan som bodde inuti den. Stina var en fin människa. Jag trodde inte jag skulle men när barnen gick fram till kistan så började jag. Gråta.

Räkmackor, men det fanns med ost. Till mig. Och man pratar om hjälten. Den stupade. Konstigt och jag menar inte att hon inte var. Alla verkar bli helgonförklarade efter sin död. Just i detta fall stämde det nästan. Men jag undrar vad som skall sägas om mig.

Fattar inte vilken typ av människa som vill jobba som solosångare på begravningar. Respektlöst. Men av vem? Och prästen har aldrig träffat. Stina. Kanske borde man tänka om det här med begravningar. Vad säger Gud?

Nu är jag. 20 år. Stina är död. Hon var min granne och inte på något sätt var hennes det mest smärtande dödsfallet i mitt liv. Men hon var en god människa och hur är det egentligen tänkt? – Att vi skall födas för att åldras och bli gamla och skröpliga, se våra närmaste dö för att till slut själva ge upp? Så mycket. Smärta. Jag förstår inte. Planen. Förstår inte. Blommorna. Maten. Presenterna. Sången. Pannkakorna.

Vad handlar det om?

ICQ: Precis som det var

Pojke 2001-12- 13:56:
– God jul.

Flicka 2001-12- 14:15:
– God Jul pårej med!

Flicka 2001-12- 17:05:
– Så... när ska vi börja snacka igen då? Jag har faktiskt en liten juleklapp som väntar pårej.

Pojke 2001-12- 17:53:
– *SHOCKED* Snacka? Tja... Annandagen kanske ;-)
Jag har bara den nya demon att skänka dig, men så har jag inte köpt någon klapp till någon i år.

Flicka 2001-12- 17:54:
– Ok. Jag har bara flummigt till dig med.
Åhh. Jag e trött på att vi inte snackar. Speciellt när jag inte vet varför vi inte snackar.

Pojke 2001-12- 17:54:
– Känner igen det där. Men det är ett led av att vi är otroligt konstiga människor, tror jag.

Flicka 2001-12- 17:56:
– Ok. *Kliar sig i hövvet*
Jag har inte fattat nåt. Men så har mitt liv varit snurrigt och jag har inte orkat bry mig. Det händer för mycket just nu. Vill ba låsa in mig i ett rum å inte finnas på ett tag.

Pojke 2001-12- 17:58:
– Det provade jag en gång. Funkade väl sådär.
Jag tror vi provade att vara vänner igen men så blev det inte som förr (så klart) och då kändes det bara konstlat och löjligt.

Flicka 2001-12- 17:58
– Ok. Det får ja la komma ihåg då.

Pojke 2001-12- 17:59:
– Komma ihåg?

Flicka 2001-12- 17:59:
– Att det va därför det blev så. Jag kommer aldrig komma ihåg det.

Pojke 2001-12- 18:01:

– Är du ironisk nu? Komma ihåg? Ja, ja... Allt blir vad man gör det till men jag har svårt att tro att vi någon gång igen kommer att sitta och gunga klockan 12 på natten och prata om alla våra problem som bara bästa vänner kan. Varför vet jag inte. Det gör mig arg. Och det är antagligen bara mitt fel.

Flicka 2001-12- 18:03:

– Jag va inte ironisk... Jag va ba trött. Jag e trött. Jag borde sova. Ska på bio sen. Hoppas jag inte somnar där.
Vaffö då? Jag kan gunga. jag e bra på det.

Pojke 2001-12- 18:04:

– Jag somnade på Sagan om ringen.

Flicka 2001-12- 18:05:

– Ok. Det bådär inte gott. Jag ska se den ikväll. Va den bra?
Ok... det jag skrev där uppe och det jag skriver nu... Det skriver jag utan å kolla på tangentbordet... Faaan va långsamt jag skriver.

Pojke 2001-12- 18:06:

– Vet inte då, eftersom jag somnade. Men du, jag saknar dig ibland, bara så att du vet.

Flicka 2001-12- 18:07:

– Men... Såg du inte nåt?
Ok då. Jag saknar dig med. Men ba ibland! *Haha*

Pojke 2001-12- 18:08:

– Lite då och då. varför är allt så jävla komplicerat?

Flicka 2001-12- 18:08:

– Inte vet jag. Om man visste det så skulle det ju inte va så komplicerat, eller hur? "Det e inte lätt när det e svårt å det e fanimej inte svårt när det e lätt". Mitt nya motto eller nåt.

Pojke 2001-12- 18:09:

– Såg du vem jag var med i torsdags eller?

Flicka 2001-12- 18:10:

– Nepp.

Pojke 2001-12- 18:10:

– Annie, Lisas syster. Vi träffas rätt ofta nu, men som vanligt fattar jag nada.

Flicka 2001-12- 18:11:

– Ok. Hon verkar va snäll. Va fattar du inte?

Pojke 2001-12- 18:11:

– Vad hon (ni) vill.

Flicka 2001-12- 18:12:

– Ok. Snurrigt. Jag vet inte va jag vill heller. Så det e lugnt.

Pojke 2001-12- 18:13:

– Vill med vem :*)?

Flicka 2001-12- 18:14:

– Det säger jag inte. Det e över. Tror jag. Ähh. Hata livet. Hata alla problem. Göm mig...

Flicka 2001-12- 18:17:

– Kommer snart. Ska starta om datorn.

Pojke 2001-12- 18:17:

– Precis såhär är det. Vi kommer aldrig stå varandra så nära igen att vi berättar sånt. Och det känns så jävla löjligt att springa runt och ha nån slags jävla ytlig "vi-låtsas-som-om-vi-är-bra-vänner-relation". Det fixar inte jag... Plus att jag fortfarande tycker att jag behövde en paus när jag bad om en och en vänskap inte funkar om en part är jävligt kär och den andre bara vill vara kompis. Fatta hur förkrossad den "bäste vännen" blir när det blir pojkvän och så vidare. Och hur mycket den bäste vännen, fast han försöker låta bli, skulle önska allt illa mot kompisens kärleksliv. Sånt går inte och det är inte mitt fel. Andra saker är det, men inte just det.

Flicka 2001-12- 18:22:

– Ehhhh.... Snurr?? Nu fattar jag nada. Men det e inte ovanligt. Varför jag inte sa vem det va e för att det inte spelar nån roll. Å så trodde jag att Linn sagt det, typ... Jag trodde jag va askär i en kompis. Jag sa det till honom. Å så kände han med, typ, men han ville vänta å se va som hände. Å så va han seg. Så helt plötsligt en dag kände jag inte ett piss. Astråkgigt. Å nu e vänskapen sabbad. Så det spelade inte så stor roll.

Flicka 2001-12- 18:23:

– Men... E du typ kär i mig fortfarande?

Pojke 2001-12- 18:24 :

– Då vet du ju hur jag hade det.

Nej, inte nu längre. Men det är klart, riktigt "okär" blir man väl aldrig. Jag älskar dig, kan jag säga utan att ljuga. På vilket sätt är en annan sak.

Flicka 2001-12- 18:26:

– Jag tror aldrig det va på samma sätt. Jag va kär i tanken på att va kär.

Pojke 2001-12- 18:31:
– Vänta lite, Linn på phonen.

Flicka 2001-12- 18:31:
– Okelidoky.

Pojke 2001-12- 18:42:
– Hur blir framtiden?

Flicka 2001-12- 18:43:
– Sist jag kollade så såg inte framtiden så bra ut. Men jag tror jag måste putsa min spåkula nästa gång...

Pojke 2001-12- 18:43:
– Jag menar för vår reaktion.

Pojke 2001-12- 18:44:
– Relation.

Flicka 2001-12- 18:44:
– Inte vet jag. Jag tror att vi kan gunga.

Pojke 2001-12- 18:45:
– Tror du det? Det skulle jag vilja. Men man kan inte gunga utan att släppa taget. Det går inte att gunga med ett ben på marken. Jag vill inte vara en vän. Jag vill vara en speciell vän. En vän som ställer upp och som betyder mycket och... Vad vet jag...

Flicka 2001-12- 18:47:
– Men du... Det e ju ba du som gör det jobbigare än va det e. Jag ser inget problem med vår relation förutom att du typ sabbat mina utekvällar de senaste gångerna. Men annars kan vi nog gunga... Högt å utan benen på marken. Du e en speciell vän för mig. Du e inte ba EN vän... Varför tror du att jag orkat med allt som hänt... Jag älskar dig!

Pojke 2001-12- 18:49:
– Vet inte vad jag skall svara på det.

Flicka 2001-12- 18:50:
– Men... lägg ner. Vaffö kunde du inte svara på det. Det e ju lätt. Eller... Det kanske det inte är...

Pojke 2001-12- 18:51:
– Jag kan inte ljuga, skulle jag se dig hängla med någon skulle jag bli asdeppad. Inte för att det var fel, inte för att jag inte skulle unna dig det, utan bara för att jag är dum i huvudet och för att det skulle kännas som om han var/är bättre än mig. Det är inte rätt att känna så men så är det, för jag är knäpp. Delvis är det därför jag inte talat med dig, ville inte utsätta dig eller mig för det.

Flicka 2001-12- 18:53:
– Du har min vänskap... Den är mycket viktigare än lite fjuttigt hångel.

Pojke 2001-12- 18:54:
– Jo, jo. Fan, jag har så många issues runt dig, det känns skit.

Flicka 2001-12- 18:55:
–Ok. Tack. Du vet hur du smickrar en tjej. *Haha*
Jag vill inte va okänslig eller nåt. Eller... Fan. Jag hade tänkt å säga hejdå å göra i ordning mig. Men det kan jag göra framför datorn.

Pojke 2001-12- 19:00:
– Gör du så. Vart skall du? Skall du ut?

Flicka 2001-12- 19:01:
– Nej faan. Eller, jo, jag ska ju på bio! Kom på att jag borde äta. Men varför om man inte e hungrig? Å sminka mig. Men ojoj... Jag e ju redan snygg så det behövs inte. Så jag e mer eller mindre klar... Då kan jag sitta här en stund till.

Pojke 2001-12- 19:02:
– Vem skaru på bio med?

Flicka 2001-12- 19:02:
– Den snyggaste varelsen i stan... Min lillasyrra!

Pojke 2001-12- 19:03:
– Jag måste ut och röka sedan. Jag kan göra er sällskap till hållplatsen.

Flicka 2001-12- 19:04:
– Det kan du la gö. Om du inte röker på mig.
Tycker om att du tagit ur piercingen, förresten.

Pojke 2001-12- 19:05:
– Det var ofrivilligt.

Flicka 2001-12- 19:05:
–Ok. vaffö gjorde du det då?

Pojke 2001-12- 19:05:
– Jag bet ju av den på krogen ju!

Flicka 2001-12- 19:06:
– Gjorde du? Ehhh... Jag har missat nåt. Berätta!

Pojke 2001-12- 19:06:
– Jag brukar bita på den lite sådär ibland. Och så plötsligt låg den på golvet.

Flicka 2001-12- 19:07:

– Men. Då gör man typ rent den. Med sprit (å var kan man få tag i sprit på krogen??). Å sätter tillbaka den.

Pojke 2001-12- 19:08:

– Inte om man är full.

Flicka 2001-12- 19:11:

– Aja. Vet du va jag fick av tomten?

Gardells nya bok... Å när man öppnade den stod det: "God jul från Jonas Gardell"!

Pojke 2001-12- 19:12:

– Oj då. Synd. Kanske kan du få ett oklottrat ex om du lämnar in den ;-)

Flicka 2001-12- 19:12:

– *Haha* Han e min Gud! Å min gud har skrivit i min bok!!

Pojke 2001-12- 19:23:

– När skall ni gå då?

Flicka 2001-12- 19:23:

Ehhh. Vet inte?! Jo. Vi drar härifrån lite över 20. Går en buss 20:15

Pojke 2001-12- 19:24:

– Jag fattar.

Flicka 2001-12- 19:24:

– Vad fattar du?

Pojke 2001-12- 19:24:

– Att bussen går då.

Flicka 2001-12- 19:25:

– Åkaj.. Förlåt mig då *Haha*

Pojke 2001-12- 19:27:

– Ok. Hur mår systera då? har Mark någon chans?

Flicka 2001-12- 19:27:

– Ehh. Jag tror inte det. Men hon mår la bra.

Flicka 2001-12- 19:28:

– Hur e det med Mark egentligen? Han e typ kåt på min syrra. Hon e typ... Rätt mycket yngre än han...

Pojke 2001-12- 19:28:

– Sånt är livet. Annie är 25.

Flicka 2001-12- 19:29:

– Åkaj... Men 19 å 25 e ok. Typ va e Mark? 20? Å min syster e 17 = INTE ok.

Pojke 2001-12- 19:30:

– De e la mindre år än 19 och 25?

Flicka 2001-12- 19:30:

– Jo. Men min syster är typ... Nästan minderårig... Det e perverst. Det e inte 19 å 25. Man e vuxen då.

Pojke 2001-12- 19:31:

– Det är sant. Fast jag känner mig exakt likadan idag som när jag var 17.

Flicka 2001-12- 19:31:

– Jo. Men ändå...

Inte jag. Tror jag inte. Nej. Det gör jag inte.

Pojke 2001-12- 19:32:

– Jag är nog inte det, men det känns så.

Flicka 2001-12- 19:33:

– Inte för mig...

Pojke 2001-12- 19:33:

– Ok. Du har varit med om mycket då.

Flicka 2001-12- 19:34:

– jag har ju varit med om mer nu än när jag va 17. Ja, men allt har ju inte varit bra heller. Vänner har dött. Man har nästan blivit våldtagen. Men, men... Life sucks.

Pojke 2001-12- 19:35:

– Fan vad jag hatar att det hänt. Glad att det inte slutade som det kunde, dock. Vet inte vad jag gör om jag ser den killen igen.

Flicka 2001-12- 19:39:

– Oki...

Pojke 2001-12- 19:40:

– Doki.

Flicka 2001-12- 19:40:

– Okelidokelido.

Pojke 2001-12- 19:41:

– Men, får jag fråga en jobbig sak (jobbigt när jag startar en mening så, eller hur)?

Flicka 2001-12- 19:41:

– Det e lugnt.

Pojke 2001-12- 19:43:

– Okaj. Kände du någonsin... Funderade du någonsin... Frågade du dej någonsin... Om det kunde blivit något mer mellan oss?

Flicka 2001-12- 19:46

Ehh. Först å främst... Jag å Daniel hade ett bråk om dig.

Jag ville kyssa dig. Jag visste inte varför. Långe sedan. Kanske ville jag ge dig en fin första kyss. Men han blev arg. Jag va helt förälskad i Daniel då.

Pojke 2001-12- 19:51:

– Ge mig en fin första kyss... Så du skulle ha varit bättre än någon annan då eller? Och om du visste att jag var kär i dig då, och bara tänkte så. Det hade varit hemskt.

Pojke 2001-12- 19:52:

– Din buss...

Flicka 2001-12- 19:53:

– Det va inte det att... Snurr... Jag e bra på å kyssas... Han som kysste mig första gången va askass... Tänkte ba ge dig en fin upplevelse. Sorry... Jag vet. Om bussen, alltså. Ska inte gå hemifrån förrän om 15 minuter. Har gott om tid. Å jag har sminkat mig nu. Ska byta om.

Pojke 2001-12- 19:54:

– Lite självgott att säga så. Det handlar väl om att stilarna skall passa ihop och inte att någon är ultrabra och andra kassa?

Flicka 2001-12- 19:55:

– Jag e ombytt...

Jag har fått höra av alla att jag e bra. Men du kanske har rätt.

Flicka 2001-12- 19:56:

– Självgodhet är också en godhet som min vän Jonas Gardell sa en gång.

Pojke 2001-12- 19:57:

– Och förresten, hur skulle det vara att ge någon "en bra upplevelse" bara sådär. Som en liten present från "stora jag till lilla dig"... Hur opersonligt är inte det och hur dålig, trots teknisk fulländan, skulle inte den kyssen vara då?

Flicka 2001-12- 19:58:

– Men... Faan va allt e fel för dig då. Sluta analysera shit å ba lev.

Pojke 2001-12- 19:59:

– Jag menar allvar. Det var tur att det inte blev så. Det hade varit fruktansvärt. Hur kan du läsa Gardell och sedan påstå att man inte skall analysera?

Flicka 2001-12- 20:00:

– Inte analysera allt.

Pojke 2001-12- 20:01 :

– Man kan inte välja. Det är inte att analysera, det är att reagera.

Flicka 2001-12- 20:01:

– Ja. Men du reagerar för dramatiskt... Din lille skrivare... Din poet. Lugna ner dig. Det e för ditt eget bästa.

Pojke 2001-12- 20:02:

– Tror du att det hjälper att säga det. Eller att jag bara skulle kunna ändra på hur jag fungerar? Och förresten är jag hellre dramatisk än likgiltig.

Flicka 2001-12- 20:03:

– Jo. det har du nog rätt i. Och jag vet att det inte säger *poff* så e allt bra... Snälla nån...

Pojke 2001-12- 20:04:

– Fattar du nu, allt detta som är inom mig, att jag har jävligt svårt för att vara din vän. Det gör ont.

Flicka 2001-12- 20:06:

– Men... Om det gör ont kanske vi inte ska va vänner... Om allt e sååååååå svårt... Jag ser inget svårt i det... Jag e trött på att du tycker allt e svårt.

Pojke 2001-12- 20:07:

– Jag är också trött på det, men nu är det så. Jag känner så... Det är inte mycket att göra åt och kom inte å säg att det bara är att ändra sig för det funkar inte så.

Flicka 2001-12- 20:08:

– Jag sa ju att det inte bara går att ändra... Men för faan. Försök. Du blir en bitter gubbe.

Pojke 2001-12- 20:08:

– Måste vara kul när allt är så jävla lätt, så man aldrig behöver tänka efter.

Flicka 2001-12- 01:37:

Faaan... Varför e du sån? Du kanske har rätt. Vi borde inte va vänner.

Dagboksinslägg på Lunarstorm, vintern, 2001

Skall fylla nitton om åtta dagar och hela jag är fylld av instabil ångest. Bara ett "tonår" kvar. 20...30...40... Och död. Orkar inte. Vill inte åldras mer. Inget blir ju ändå bättre. Man blir ju för fan bara dummare och dummare för var dag som går. Bäst att skriva lite. Om jag inte kan bli smal, inte snygg och inte cool så kan jag ju åtminstone kladda ner lite bullshit och verka intellektuell.

I födelsedagspresent önskar jag mig absolut tystnad... I 45 minuter. Inget tjat, inga råd, inga krav. Bara totalt accepterande i 45 minuter. Tror ni det blir något?

Inte jag heller. Gymnasiet är slut; fan vad jobbigt det är att göra ingenting. Och dyrt, jävligt dyrt.

Vill bara sova. Inte tänka på något. Bara vila huvudet mot kudden och uppnå Nirvana. Fan vad trött jag är... Och man blir ju bara äldre... Ha den äran... Vilken ära?

Dagboksinsläg på Lunarstorm, vår 2003

Jag skulle vilja köpa världens största megafon.
Jag skulle skrika mig hes.
Jag skulle berätta allt.

Fan, jag finns inte. Alla ord som kommer ut blir fel. Jag vill
tillbaks.

Avundsjuk. Jag är grymt avundsjuk. – DET ÄR INGEN TREVLIIG
EGENSKAP –. Det skiter jag i.
Jag vill också; spela, sjunga, vara glad, vara cool... Vara bäst.
Varför får aldrig jag vara bäst?
..."Det är faktiskt min tur att vara Lucky Luke".

Jag är fel. Jag är felet. Jag har felat.

VaRfÖr GöR mIn HaLs Så OnT?

Kommer antagligen inte hinna klart med skivan. Bara så ni vet
(inte för att ni bryr er).

Hej då Pern. Jag kommer sakna dig. *JÄD*

Ensam. Det finns ingen. Alla är Där.
Om jag ringer, skulle du? ...Tänka varför ?.
Det finns en båt, någonstans. Det går ej att ringa. Dit.

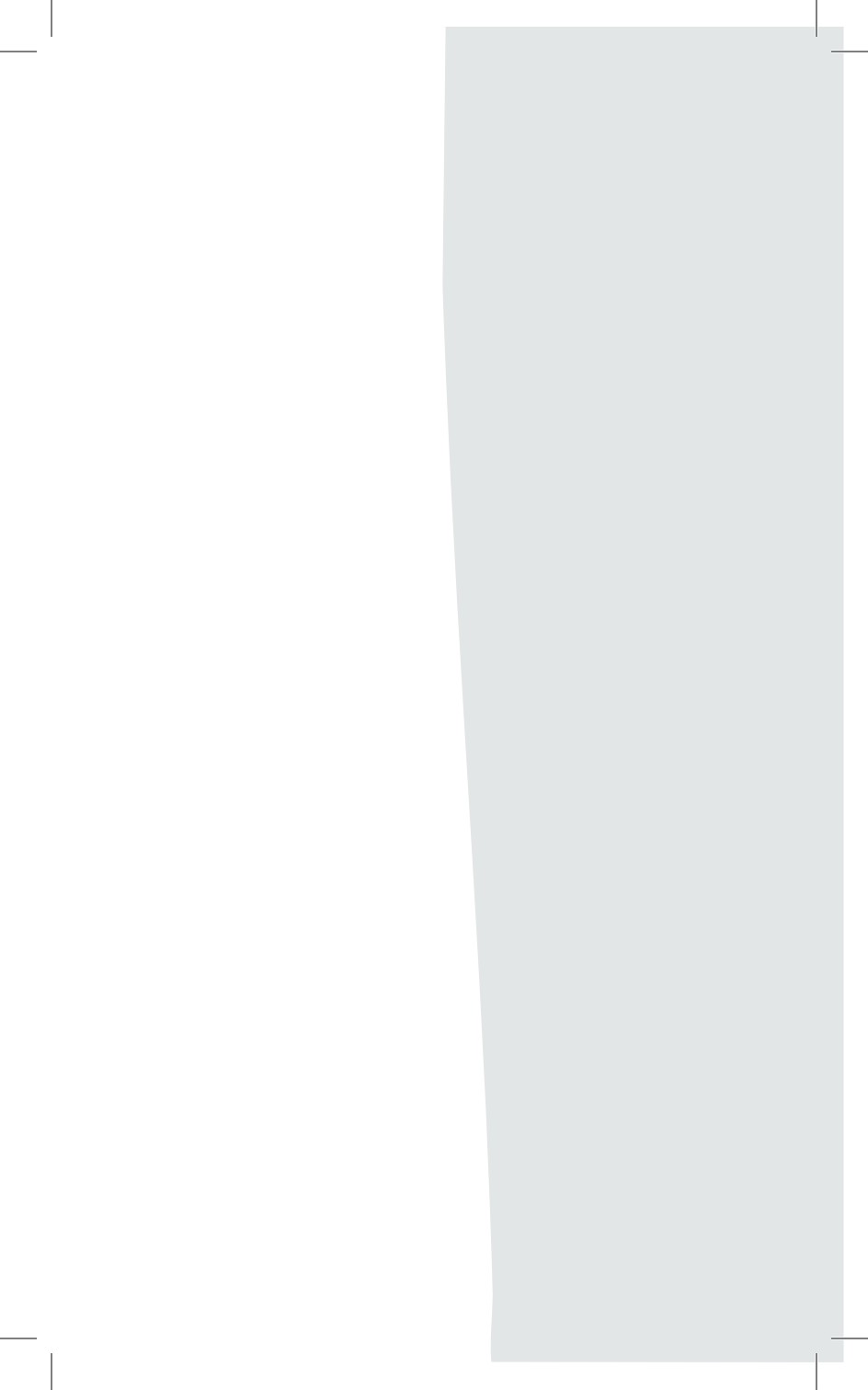
FiA, det är Lugnt att ta det lugnt. Du Hinner det du hinner.
DÄG
Lugnt = lugnt. Hinner = hinner.

Vad fan skall jag göra ^---^ i Bryssel? Men jag kan inte stanna.
Står inte ut med att inte vara:
enavalladomsomärsomalladomjagvillvarasomfastjagintevillvara
somnånförjaghatarallasomärsomnåndominteär
/////////////////Hat är ett väldigt starkt ord. Jasså?////////////////

J. Jag tror inte riktigt du fattar. Ingen fattar. Det är ok.

Det är hopplöst. Dom andra vann för länge sen. Det är inte ens
andra halvlek.
Spelet har slutat för gott.

Ha Det Bra I Regnet.

GENERATION Y

SPELAR TEATER

THOR RUTGERSSON

